WIJ
ONS WERK
ONS LEVEN

ZOMER-NUMMER
10ct

4e JAARGANG No. 23
VRIJDAG 8 JULI 1938
F 1.30 PER KWARTAAL
VERSCHIJNT WEKELIJKS

„DAAR KOMT DE NIEUWE „WIJ"

Onder de stakende visserlieden

In de havens van de Hollandse vissersplaatsen Scheveningen, Vlaardingen en Katwijk hebben de vloten wekenlang stilgelegen. Geen leven is er te bespeuren op de loggers; de bemanningen zijn in staking gegaan: te weinig verdienste voor te zware arbeid. Vissen, bij goed en slecht weer, weken achtereen, de lading binnenbrengen, kadewerk en alles voor een loon, waar een klein gezin nauwelijks van leven kan....

Nu leggen zij aan het strand een kaartje, doen de hele lieve dag niets. Kúnnen ook niets doen, alleen omdat zij de werkgevers verzocht hebben hen tussen twee reizen in zes en dertig uur achtereen vrij te geven en hun lonen iets te verhogen. Vooral dat laatste, hoe gering de eis ook mag zijn, is een kwestie van direct levensbelang, nu de levensmiddelenprijzen zo gestegen zijn.

Tegen de avond verzamelen ze aan de haven, staan een beetje te praten over alles en nog wat. Maar in één ding zijn ze vastbesloten: Niet eerder toegeven dan dat deze geringe eisen door de reders ingewilligd zijn. Hun strijd voeren zij met toewijding, omdat zij weten en voelen, dat toegeven in dit geval gelijk zou staan met de grondslag leggen voor nieuwe en ernstiger inbreuk op hun rechten.

De zomer is

De natuur heeft een ander pakje aangetrokken evenals de mensen en......... evenals „WIJ". Ook „WIJ" moet met de zomer meegaan, wat zoveel zeggen wil, als dat zij inhoud en algemene vorm aan moet passen aan de veranderde natuur en de veranderde smaak van den mens.

Des winters leest men graag, wanneer men gezellig rond de kachel zit, lost men met plezier moeilijke puzzles op, waar bovendien nog een kans op een mooi prijsje in zit. Maar 's zomers? Welaan, dan trekt men er immers op uit, dan geniet men van frisse lucht en zon, van zee en bos. Dan heeft men geen of minder behoefte om lastige vraagstukken uit te denken, dan verlangt men iets luchtigers. En aan deze vraag komt „WIJ" dan ook tegemoet.

Schrik niet, de puzzles gaan niet weg; zij blijven bestaan. Alleen wij willen minder de nadruk leggen op het oplossen en de prijzen voor de zomermaanden afschaffen. Daartegenover willen wij echter iets anders stellen, zodat de kansen voor onze lezers toch gelijk blijven.

„WIJ" zal n.l. een bezoek brengen aan de voornaamste vacantie-oorden, waar onze lezers hun vrije dagen plegen door te brengen. Welke plaatsen dat zijn, verklappen wij nu nog niet, want dan zou iedereen zijn best doen om ér bij te zijn. En dat is de bedoeling óók weer niet. Als „WIJ" er maar bij is!

Van die vacantie-oorden zal dan in een van de komende nummers telkens een foto verschijnen. Op die foto's staan verschillende mensen en daarbij zijn uiteraard heel wat „WIJ"-lezers. Nu zal de redactie om enkele van die mensengezichten een witte cirkel trekken, natuurlijk zonder dat zij weet, aan wie dat gezicht toebehoort. Wie zich aldus omcirkeld ziet, mag zich tot de administratie van ons blad wenden, en zal in het bezit worden gesteld van een prijs van 2.50 gulden.

Is dat aardig of niet?

Dan herinneren wij aan de fotowedstrijd van den fotodokter, waar ieder, die over een goedkoop cameratje beschikt, aan kan meedoen. Ook hiervoor zijn prijzen beschikbaar gesteld, terwijl iedere inzender van een foto rekenen kan op een briefje van den fotodokter, waarin deze zijn mening zegt.

Nu maar eens proberen wie het het beste kan.

Dat hieraan honderden en honderden lezers en lezeressen zullen meedoen, dat laat zich begrijpen. Trouwens wat is er beter voor geschikt om een wedstrijd mee te houden dan juist foto's. Iedereen beschikt tegenwoordig over een toestel en iedereen komt plekjes voorbij, waarvan hij zegt: „Kijk, warempel! Dat is nu net een hoekje of een tafereeltje, dat ik eens graag afgedrukt zou zien." En daar gaat het nu om!

Onze voorplaat in dit nummer

zou men symbolisch kunnen noemen. Men ziet er de grote belangstelling in uitgedrukt, die onder de „Wij"-lezers voor ieder nieuw nummer van ons blad bestaat, maar men kan er ook wat anders in zien. Dit nummer draagt een bijzonder stempel; de inhoud heeft een „zomers" karakter, even fris, opgewekt en aantrekkelijk als de beide meisjes, die den lezer tegemoet springen. Men geve ze de hartelijke ontvangst, die ze verdienen.

gekomen!

Zo maar, zonder enige merkbare overgang, is de zomer gekomen. Maandenlang hebben we naar hem uitgekeken, verlangend naar zon en blauwe lucht, naar zuidenwind en warmte, verlangend eindelijk van de kou, de kilte, de natte wind en de betrokken luchten af te zijn. Nu is de zomer daar . . .

Over de steenmassa's der steden schijnt de zon; over de uitgestrektheid van de weiden torent een strakke lucht, waar ijle wolkenflarden hoog langszwieren en waarin nu en dan een klad klapwiekende duiven voorbijschiet.

De beklemming van de troosteloze tijd valt wat meer weg, omdat het licht overal doordringt, door de stoffige vensters van driehoog achter, waar een magere geranium bloeit, door de flessengroene ruitjes van kathedralen en door de imposante serreglazen van den rijke, wiens geluk aan het tanen is, omdat aandeel zo en aandeel zo in waarde dalen van dag tot dag.

In iedere straat staan vensters open; het licht en de zomer dringen door tot diep in de huizen van de stad, die zich rustig warm laat stoven.

Drie foto's van Zomerweelde

Hier hebben we nu eens drie zomerfoto's bij uitnemendheid. Zwemmen en luieren in het gras; wat wil je nog meer.

Twee jonge mensen zijn er een dagje op uit getrokken en zijn moe ergens in het koele gras gaan liggen. Stil, zonder een woord te zeggen, rusten ze daar uit van de lange fietstocht. De man is zoetjesaan in slaap gevallen; het meisje staart een beetje voor zich uit en denkt aan allerlei gemakkelijke, prettige dingen als luchtige japonnetjes, een eigen huis misschien... later. Kleine idylle zoals men ze honderd keren tegenkomt overal over de wereld. Alleen, men moet er oog voor hebben.

Zo biedt de zomer honderdduizenden van die kleine momenten, die voor velen niets betekenen, doch die zulk een grote inhoud hebben voor hen, die een oog voor schoonheid, vrijheid van gebaar en beweging, compositie hebben. De wereld is er mee bezaaid.

En het zien van juist deze onopmerkelijke kleine stukjes leven kan het eigen leven zozeer verrijken en verfraaien.

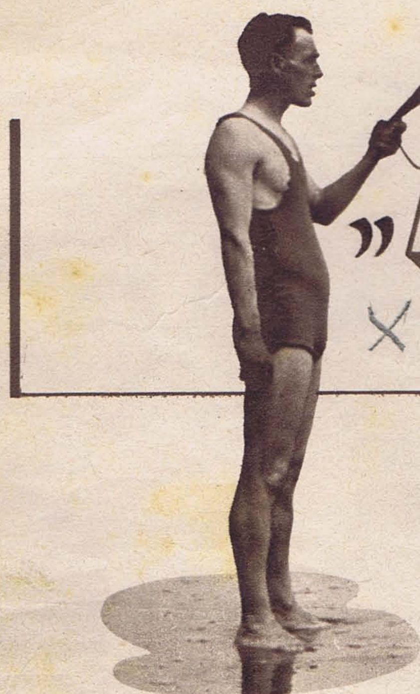
Dan is daar de plaat van het meisje, dat de sprong in het ongewisse waagt. Lang heeft zij op de springplank staan aarzelen. Het water lijkt altijd veel ongemakkelijker wanneer men er van boven inkijkt. Doch eindelijk nam zij de sprong......

Een moment van ademloos zinken in de lucht en dan de overstelpende gewaarwording van het insluitend water, dat plotseling als een ijskoude lawine over het door de zon warm-gestoofde lichaam spoelt. Reeds trekt het gezicht krampachtig samen, reeds concentreren zich alle spieren op de kille onderdompeling, die komen gaat......

Wijd slaan de armen uit, alle spieren in de sterke, bruine benen hebben zich gespannen — de rug is even gekromd, als om bescherming te zoeken. Dit is wel helemaal het beeld van de zomer, zo, — plons! — het water in te vallen. Dat doe je alleen, wanneer de zonnehitte boven het spiegelende watervlak trilt.

Tenslotte is daar een foto van het meisje, dat juist uit het water komt. Het bad heeft haar verkwikt. Alle moeheid is verdwenen en daarvoor in de plaats is gekomen nieuwe veerkracht, nieuwe levenslust. Zij is er een, die het weinig schelen kan hoe ze uit het water komt, als ze er maar uitkomt. Kijk eens naar die pruik. Om een kapper tot wanhoop te brengen!

Maar het raakt haar niet. Zij profiteert voor de volle honderd procent van zomer en zon. Gezondheid lacht wat om kappers en rode, verbrande huid.

„ER IS ER EEN TE VER IN ZEE GEG

„Wij" beschrijft het werk van de vrijwillige redders langs de Hollandse kust

De uitkijkpost op het palenhuisje van de reddingsbrigade, waar de gehele dag de baders in de gaten worden gehouden, ontdekt, dat er iemand te ver in zee gegaan is, en gevaar loopt af te drijven en jammerlijk te verdrinken. Dat is het ogenblik, waarop de brigade in actie komt. En hoe!

Het strand krioelt van de mensen. Uit de stad zijn zij gekomen, duizenden, tienduizenden, die allen snakken naar de zon en de zee. Zij hebben het grote, brede zand in beslag genomen, koesteren zich in het zomerzonnetje, dat ons nu eens niet in de steek laat of hebben de kleren uitgeworpen en laten zich door de hoge golven wiegen. Heerlijk, zo'n half uurtje in het zilte nat.

Plotseling wordt op een hoorn gestoten. Van alle kanten komt men toestormen. Uit een groen huisje, achter op het strand, een soort paalwoning, komen stevige kerels aangesneld. Een bootje wordt met spoed gereed gemaakt, in een oogwenk is het bemand en begint het de strijd met de golven.

Er is een bader in nood! Een al te onvoorzichtige zwemmer heeft zich te ver in zee gewaagd of is door een golf meegesleurd. Angstig kijken de mensen op het strand toe. Verrekijkers worden gericht op de plek, waar een mens om zijn leven vecht. De boot nadert, nog een ogenblik en sterke armen hebben den onvoorzichtige aan boord getrokken. En dan gaat het weer strandwaarts. Kunstmatige ademhaling wordt toegepast, enige korte ogenblikken van spanning en dan is, gelukkig, alweer een leven gered!

Het zijn de leden van de vrijwillige reddingsbrigade, die jaar in, jaar uit, dag in, dag uit op hun post zijn om er voor te zorgen, dat de zee nog tijdig kan loslaten, wie haar ten prooi is gevallen.

Een vijftien jaar geleden kwam het herhaaldelijk voor, dat baders verdronken. Dagjesmensen, vertrouwend op hun zwemkunst, gingen te ver de zee in, kregen kramp en kwamen jammerlijk om het leven. Soms waren er moedige zwemmers in de buurt, die op tijd wisten in te grijpen, doch een georganiseerde brigade was er niet.

Toen is er langs de gehele kust van ons vaderland de Reddingsbrigade ontstaan, die geheel uit vrijwilligers bestaat en die onder de leus „voorkomen is beter dan redden" uitkijkposten op de stranden heeft geplaatst, die al spoedig een zegen bleken te zijn. Het aantal verdrinkingsgevallen nam langzaam maar zeker af en nu komt het gelukkig veel minder voor, dat er aan het strand ongelukken met dodelijke afloop gebeuren.

„Wij" is een dag op bezoek geweest bij de Zandvoortse Reddingsbrigade en een hele Zondag hebben wij de wacht betrokken in de „paalwoning" van de Z.R.B. bij het Zuiderbad. En hoewel het een drukke Zondag was, dank zij het heerlijk warme weer, behoefde de brigade slechts één keer „uit te rukken" en dat nog slechts om iemand te helpen, die met zijn blote voeten in prikkeldraad getrapt had en een stevige wond had opgelopen. Maar ernstige gevallen deden zich niet voor en dat komt uitsluitend, omdat de leus „voorkomen" in de practijk wordt gebracht. Geen ogenblik verliezen de leden van de Reddingsbrigade, 300 man in Zandvoort in getal, de baders uit het oog. Met kijkers gewapend, zoeken de brigadeleden, die elkaar op geregelde tijden aflossen, de zee af. Wanneer enige baders te ver weggaan of de eb gevaar veroorzaken kan, wordt op een hoorn geblazen en een paar signalen zijn meestal reeds voldoende om de zwemmers naar het strand te doen terugkeren.

En trots verklaart een der leden der Zandvoortse brigade:

„Ze krijgen bij ons haast geen kans meer om drenkeling te worden. Er gebeuren hier zo goed als geen ongelukken meer."

Inderdaad, de cijfers der laatste jaren wijzen het uit. Zandvoort is een veilige badplaats geworden. Drie

Met de grootst mogelijke spoed wordt het bootje, dat altijd klaar staat, in gereedheid gebracht. Het wordt fluks naar de waterkant gereden en dan gaat het erop los. Zelfs op een zonnige dag als deze is dat een karwei, die niet meevalt.

bootjes varen er elke middag tussen de baders, bemand met stoere leden van de reddingsbrigade, die het badgewemel scherp in het oog houden. Herhaaldelijk klinkt hun hoornsignaal, als een waarschuwing voor al te roekeloze zwemmers.

Het zijn eenvoudige kerels, die hun plicht doen. Zij geven er hun vrije Zondag aan en vaak zijn zij in de weer bij tij en ontij. Zij stappen enige keren per dag in hun bootje om zich temidden van de zwemmers te begeven en de kracht van de golven na te gaan. „Wij gaan even een nat broekie halen", merken zij dan op . . .

„Toch heb je nog rare kostgangers in deze wereld," vertelt een ander brigadelid. „Soms zijn ze nog kwaad ook als we ze komen waarschuwen en weigeren ze zelfs naar het strand terug te gaan, al wordt het nog zo gevaarlijk. Wat zijn dat toch voor rare snuiters, die hun leven zo op het spel zetten. Maar gelukkig weet de overweldigende meerderheid van ons publiek, wat het aan ons heeft en wordt ons werk met sympathie begroet. Een jaar geleden nog haalden wij een Oostenrijker met diens vrouw uit zee, die op het punt stonden met hun kano te verdrinken. Nu zijn ze onze beste donateurs. Dergelijke mensen moesten er meer zijn . . ."

In het kleine kamertje op de „paalwoning" van de reddingsbrigade gaat ernst met luim gepaard.

Eerste Hulp bij Ongelukken. Een voet, die in glas of prikkeldraad getrapt heeft, wordt op deskundige wijze gereinigd, gedesinfecteerd en verbonden. Zo wordt heel wat narigheid voorkomen!

AAN!"

Daar gaan ze! De ene golf na de andere komt aanrollen. Op en neer danst het nietige bootje tussen de witte schuimkoppen en elk ogenblik denken de toeschouwers aan de wal het niet meer uit een golfdal te zien opduiken. „WIJ" is er trots op zijn lezers een foto te kunnen aanbieden, die een zó duidelijk, zó adembenemend beeld geeft van het heldhaftige werk, dat de reddingsbrigade — *vrijwillig!* — aan onze kusten doet. Wanneer meneer Eigenwijs uit Driehuizen het beter weet en tòch verder in zee gaat dan voor hem verstandig is, dan gaat deze boot een dergelijke tocht ondernemen! En de familie Eigenwijs is héél groot in Holland! Wie ooit neiging voelt eens wat verder in zee te gaan — hij zie deze plaat aan en worde wijs!

Zodra de wagen zover is, dat de boot gaat drijven, volgt een flinke stoot en dan gaat het de branding in. De eerste brekers rollen al onder de boot door, maar dat is nog allemaal niets vergeleken bij wat de flinke redders dadelijk te wachten staat.

Terwijl het ene lid op de uitkijk staat, pellen enkele anderen apenootjes of luisteren aandachtig naar de kofferradio, die een interland-voetbalwedstrijd uitzendt. Maar zodra het hoornsignaal van den man op de uitkijk weerklinkt, snellen allen naar buiten en zijn zij gereed om op het eerste sein te vertrekken. Zwemgordels liggen gereed, een lijn ontbreekt niet.

Zandvoort beschikt over 300 moedige redders. In andere kustplaatsen staan eveneens honderden vrijwilligers gereed. Is het wonder, dat het aantal noodlottige ongelukken aan het strand de laatste jaren zo aanzienlijk is geslonken?

Wenken voor den heer en mevrouw Eigenwijs

De eerste dag van de vacantie is een gevaarlijke dag voor baders. Vele vacantiegangers nemen niet de moeite eerst eens poolshoogte te nemen, zij stappen zonder meer de zee, de rivier of het meer in en houden geen rekening met eb en vloed. Hier zijn enige regels, die een deskundige heeft opgesteld:

1. Leer eerst goed zwemmen.
2. Zwem nooit te ver de zee in.
3. Zwem niet, na eerst een stevig maal gebruikt te hebben.
4. Wanneer ge spoedig kramp krijgt, baadt dan niet, of heel kort, wanneer het koud is. Wanneer de kramp komt, roep dan direct om hulp. Ga op de rug liggen — een moeilijk ding, wanneer het maagkramp is! — maar blijf om hulp roepen.

De tocht is volbracht! De boot is veilig op het strand teruggekeerd en nu is het met man en macht ploeteren om het water eruit te krijgen. Want er zijn heel wat zeetjes overgekomen en dat is niet een-twee-drie weer schoon!

5. Verander in een boot niet van zitplaats in diep water.
6. Voordat ge gaat baden, win eerst informaties in naar de tijden van vloed en eb, stromingen en muien.
7. Ga niet zwemmen op afgelegen strand! Wanneer ge in moeilijkheden raakt, is er niemand om hulp te bieden.
8. Wanneer ge geen goed zwemmer bent, doe dan niet mee aan het z.g. „water-skieën".
9. Leer eens hoe men iemand uit het water kan halen. Men kan er misschien een mensenleven door redden!

Voor de poort van ADOEA

Meer nog dan een „verhaal", is dit relaas een reportage, en wel uit een voor onze lezers zéér bijzonder milieu: het Italiaanse leger op zijn krijgstocht in Abessinië. Wat het vooral interessant maakt, is het beeld, dat de schrijver — een buitenlands journalist — ophangt van de stemming onder de Italianen, een beeld dat geheel klopt met wat later bekend geworden is over de moeilijke positie der binnengedrongen troepen, die in geen enkel opzicht ontkomen aan de ellende van een koloniale veroveringsoorlog.

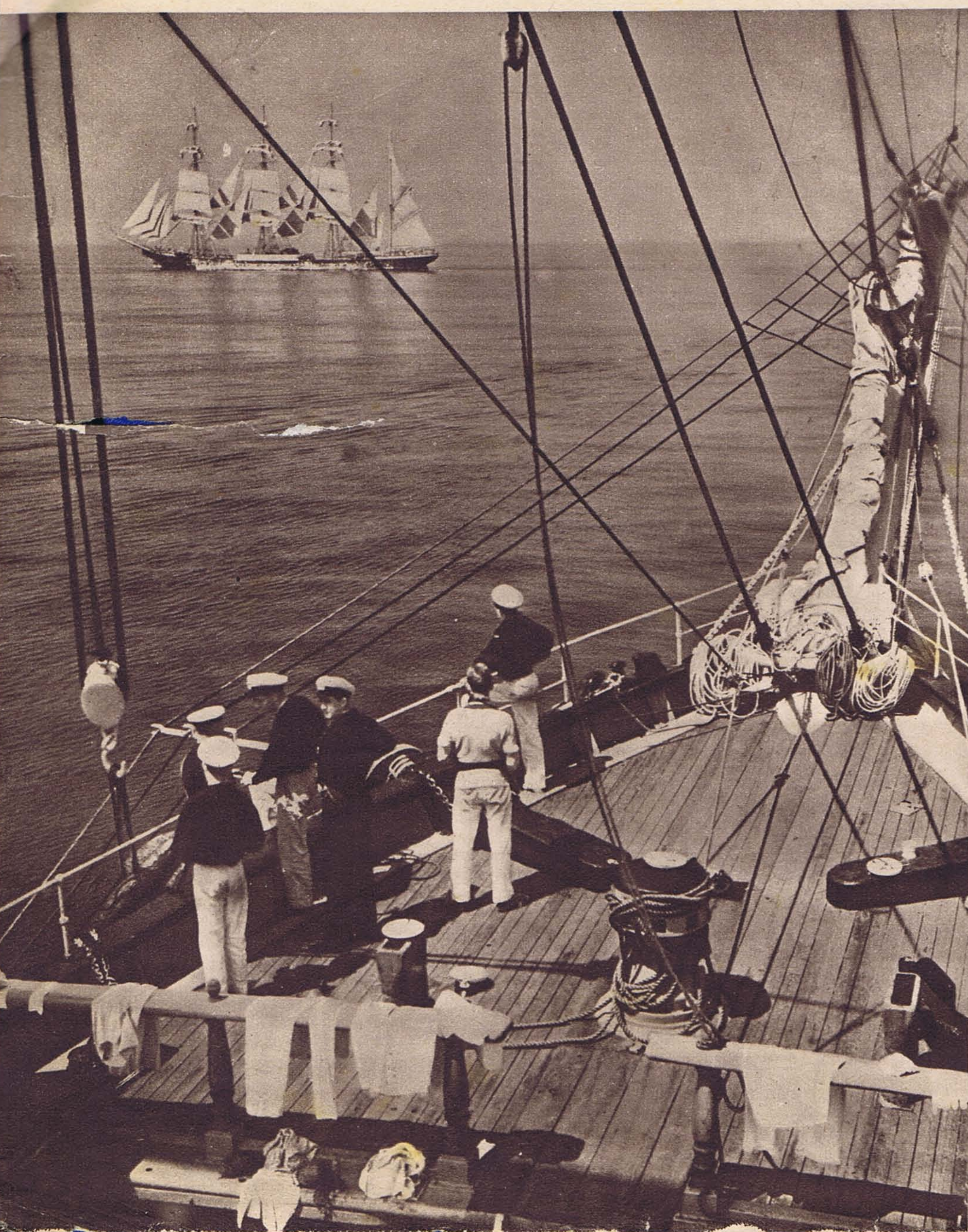
door Robert Buckner

Het gebeurde tijdens de oorlog in Abessinië. Wij, buitenlandse journalisten, vijf in getal, waren uitgenodigd een tocht langs het Italiaanse „front" te maken. Wij vlogen van Djiboeti naar Assab in Frans Somaliland, waar wij overstapten in een Italiaans transportvliegtuig en dwars over Eritrea naar Massawa werden gebracht.

Vandaar trokken wij met een levensmiddelenconvooi naar de stad Adi Kaie, een legervoorpost aan de Ethiopische grens. Dit kamp, dat bekend stond onder de naam van „De poort naar Adoea", lag in een gebied van hoge bergen, doornachtig struikgewas en bijna onneembare ravijnen. De officieren te Adi Kaie ontvingen ons hartelijk en maakten plaats voor ons in hun reeds volle kwartieren. Kolonel Massaro, bevelvoerder van de post, was een charmante Napolitaan met dik, wit haar en de ogen van een man, die graag en veel lacht.

Na de lunch in de officierszaal, waar door vier kleine zwarte bedienden eenvoudig legervoedsel werd opgediend, verontschuldigde de kolonel zich wegens het feit, dat hij „door zijn vele werkzaamheden voor de rest van de dag van ons gezelschap beroofd zou zijn" en belastte hij een van de leden van zijn staf ermee, ons als gids te vergezellen. Luitenant Favole was een prettige, trotse jongeman, wiens vader senator en wiens moeder Amerikaanse was.

Onze bewegingsvrijheid was onbeperkt — „binnen zekere grenzen, natuurlijk", zoals kolonel Massaro glimlachend zei, terwijl hij zijn schouders hulpeloos ophaalde. En, om als het ware zijn verontschuldiging aan te bieden voor deze onhoffelijkheid, verzocht hij ons hem te willen toestaan een speciaal diner voor deze avond te laten serveren. Vervolgens salueerde hij en liep plotseling weg.

Als een zwaan glijdt de oude viermaster over het water. Het is de „Cutty Sark", eens een van de snelste zeilschepen van de Australië-lijn. Dezer dagen heeft het schip de laatste reis gedaan; voortaan zal het dienst doen als opleidingsschip voor matrozen. De foto is genomen van een ander zeilschip: de „Passat", die de „Cutty Sark" op de thuisreis bij Dungeness passeerde.

Wij zetten de helmen en zonnebrillen op, die een van de bedienden uit het achterste deel van de tent gehaald had en volgden onzen gids naar buiten in het volle zonlicht. De luitenant behoorde tot de „Grijze Valken", een uitgelezen strijdeskader, gevormd uit de beste en moedigste vliegers van het Italiaanse leger. Wellicht bracht hij ons daarom het eerst naar de hangars, waarvoor de blinkende, één-persoons toestellen in een lange rij stonden opgesteld.

Het vliegveld zelf was oneffen en klein, te klein, merkten wij op. Favole lachte en erkende, dat het een netelig karweitje was een bombardementsvliegtuig in deze „soepterrien" neer te zetten, maar hij zette uiteen, dat het zes maanden hard werken had gekost om zelfs dit oneffen veld uit het rotsachtige heuvelland aan te leggen. Drie toestellen waren reeds verongelukt tijdens de landing. Een van de verkoolde, verbrijzelde toestellen lag nog in een hoek van het veld.

„Doden?", vroeg een van het gezelschap, naar de puinhopen wijzend.

De glimlach verdween van het gezicht van den luitenant. „Vijf", antwoordde hij kort en liep vervolgens in de richting van de hangars.

Wij wandelden over een grasloos, door de zon hard geworden paradeveld naar de tenten van de 28ste October-divisie, in een kromme, dubbele rij neergezet. De meeste soldaten hingen of sliepen in hun ondergoed tegen het netwerk van de tenten of lazen wekenoude exemplaren van „Il Popolo." De kleine, jongensachtige schildwacht, die zijn geweer presenteerde voor Favole, staarde van onder zijn helm naar ons met holle, bloeddoorlopen ogen.

„Die jongen is ziek", merkte een onzer op.

„Si, wij zijn allen ziek", zei Favole, terwijl hij op zijn maag klopte. Dysenterie en koorts. Wij komen er na enige tijd overheen of ...... gaan naar huis."

Op het einde van de straat kwamen wij uit op een heuvelrug, welke scherp in een ravijn uitliep. Tweehonderd voet beneden ons zagen wij groepen soldaten met geweren en in volledige wapenrusting in een kring om hun instructeurs staan.

Achter hen en halverwegen de tegenoverliggende muur van het ravijn bevonden zich andere groepen omhoogklimmend, en als bergbeklimmers aan elkaar vastgebonden. Hun kaki-uniformen staken even levendig tegen het groene struikgewas af als een groepje distelvinken op een grasveld.

Van beneden uit de vallei kwamen krampachtige losbarstingen van geweervuur met nu en dan „gehoest" van machinegeweren. Wij naderden de heuvels langs de rand van een rots en zagen de mannen gewikkeld in een spiegelgevecht, schietend en voorwaarts snellend om beschutting te zoeken achter de grotere rotsen van een droog rivierbed. Boven hen, op een vooruitstekende rand van het ravijn, stonden drie officieren, die alles in ogenschouw namen. Op een gegeven ogenblik haperde er iets aan een machinegeweer en scheen er iets vermist te worden. Een van de soldaten liep terug en zocht naar het missende deel, terwijl hij zich over de rotskant voorover boog. Plotseling gierde een fluit en de drie officieren begonnen zich kwaad te maken, liepen heen en weer op de rotswand en gesticuleerden hevig.

Luitenant Favole grijnsde naar ons en wiste zijn gezicht af.

„Zo zullen wij het Takkage Ravijn moeten nemen", legde hij uit. „Wat een hondenleven, die infanterie, eh, signori. Maar ik — ik zal er overheen vliegen als een vogel", en hij maakte een komisch gebaar, alsof hij vloog.

Terwijl wij naar het kamp terugkeerden, daalde de zon plotseling als een rood dieplood achter de zwarte Tigré-heuvels en de koele, tropische schemering hulde de tenten van Adi Kaie in een blauw-grijze damp. De mannen, die zich langzaam bewogen, schenen geen benen te hebben en slechts de toppen van de tenten waren zichtbaar. Toen wij in het officierskwartier terugkeerden, was het donker.

Wij wasten ons vluchtig in de ondiepe kommen langs de muur en voegden ons bij de officieren in een kamer, die overdag dienst deed als conversatiezaal en 's nachts als slaapzaal. Toen wij binnenkwamen, stonden verscheidene officieren, die wij nog niet ontmoet hadden, op, en zij werden door den kolonel aan ons voorgesteld. Op een tafel in het midden van de kamer stonden twee flessen Schotse whisky, sommige glazen, en syphon en een houten kom, gevuld met snel smeltend ijs.

„Ik betreur het, dat wij nog niet helemaal gereed zijn voor het diner, verontschuldigde de kolonel zich, terwijl hij de drank gereed maakte. „Dr. Rao en dr. Pauzzano beëindigen hun onderzoek van de nieuwe soldaten. Onze bedienden zijn er nog niet. Maar ga zitten en laat ons wat praten".

„Kolonel", vroeg de schrijver, „waar komen die bedienden van jullie vandaan. Zij lijken meer op Ethiopiërs dan op jullie Libische zwarten".

„O, doen zij dat?" De kolonel scheen verrast. Ik had dat niet opgemerkt tot dusver. „Neen, het zijn onze eigen Somali's, geloof ik. Zijn gekomen met een van de voedseltreinen uit Massawa, uit op werk. Zij waren niet sterk genoeg om te graven en daarom hebben wij ze in de keuken te werk gesteld. Joni, de kleine, zal ongetwijfeld een prachtige kok worden".

Een dikke, kleine majoor-vliegenier, met een Balbobaard, vroeg ons wat op ons de grootste indruk had gemaakt tijdens onze tocht in het kamp. Het was duidelijk, dat hij naar complimentjes viste voor zijn vliegtuigen, maar wij hielpen hem daarbij niet.

Italië's afhankelijkheid van de „druk uit de lucht" om deze oorlog te winnen, scheen ons buitengewoon overdreven te worden. Er zijn geen half dozijn velden in het hele plateau van Centraal Ethiopië, waar een landing kan plaatsvinden.

Deze oorlog was het werk van de infanterie en de genie zoals elke andere oorlog en het was hun tactiek en hun moreel welke ons belang inboezemden. Wij visten in andere waters.

Wij hadden het tenslotte over de bergbestijgers en een vertegenwoordiger van een persagentschap vroeg: „Hoe willen jullie hen tegen een nieuwe hinderlaag als indertijd bij Adoea beschermen?"

De knuppel lag in het hoenderhok. Verscheidene jongere officieren bewogen zich onrustig en keken naar hun kolonel. Blijkbaar sprak men veel over dit onderwerp.

„Ja, dat zal moeilijk zijn, erkende Massaro met een zucht. Maar de omstandigheden zijn anders geworden sedert 1896. Nu onze vliegtuigen ons waarschuwen als er ergens strijdmachten geconcentreerd worden, zullen wij er ditmaal niet inlopen. Neen het zijn hun kleine groepen guerillastrijders op wie wij nu moeten letten. Zij bewegen zich als muskieten, weet u ......"

„Het zijn listige kerels, zei de schrijver. Ik zou niet graag te dicht bij een van die lieden komen in het struikgewas."

Opnieuw was er een korte stilte en het rustige geschuifel van voeten.

„O, wij zullen wat moeite hebben om er door te komen, erkende de kolonel ernstig. Hij, de oude strijder met jaren ervaring in Lybië en Somali, wist wat hen te wachten stond. Zij zitten vol listen, maar ik geloof, dat wij de meeste thans kennen."

(Vervolg op pag. 18)

Moed gevat met een LAURENS!

Als ergens in 't leven een afgrond zich opent, als onze situatie moeilijk schijnt, hachelijk, gevaarlijk... welk een opbeuring en vriendelijke bemoediging in het pittig, streelend aroma van Laurens' lichtgouden tabakken! Onvolprezen geurige troost en opwekkende steun in alle levensmoeilijkheden! De sigaret voor sterkte en stimulans.

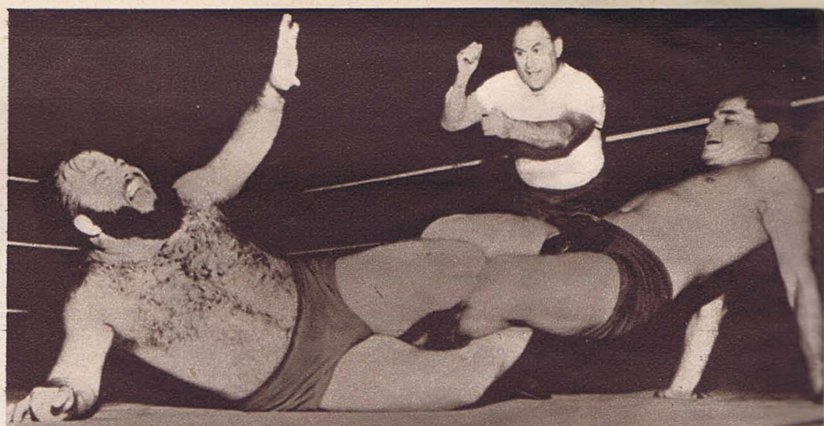
25 CENT DE 20

RUMBA AMERIK. VERPAKT, **TANGO** OVAAL, **BOLERO** ROND

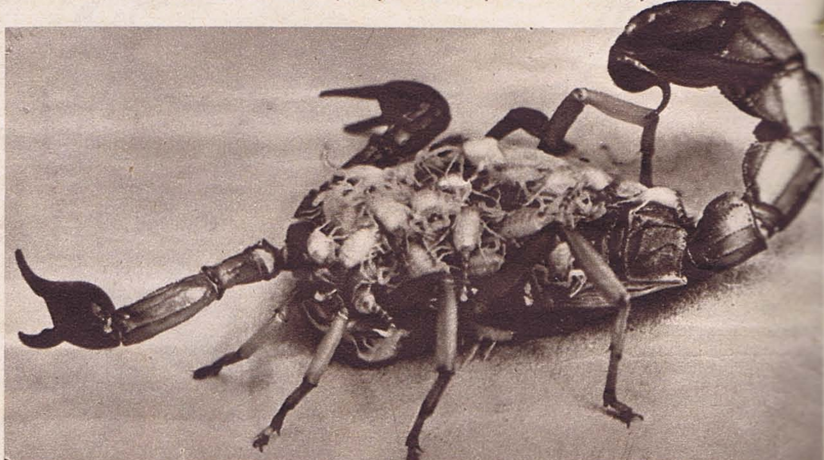
Een ridder met zijn schildknaap

Het zou bijna echt kunnen zijn.... Want de ene op zijn schimmel lijkt als twee druppels water op Don Quichotte, den beroemden Spaansen ridder, en de dikkerd op het ezeltje is precies zijn knecht Sancho Pancha, maar.... het lijkt toch wel heel raar wanneer de knecht van zijn meester met het nieuwste model fototoestel een plaatje maakt. Want dat kon in die tijd nog niet.... En dus is het niet echt, maar een foto van een historische optocht te Parijs.

Hij ziet er verschrikkelijk uit, maar hij verliest!

Een moment uit de worstelwedstrijd tussen den Rus Raspoetin en den Hongaar Szabo in San Francisco, om het kampioenschap van de staat Californië. Szabo heeft het been van den Rus tussen zijn knieën gekregen en naar het gezicht van Raspoetin te oordelen, heeft hij het stevig te pakken ook! Hij werd dan ook winnaar in twee van de drie partijen en Raspoetin moest zijn titel afstaan.

Moederliefde bij de schorpioen

Een schorpioen is een gedierte, dat in het algemeen een griezelige en ongunstige naam heeft. En waarbij het moeilijk valt aan „moederliefde" te denken, die men gemeenlijk vereenzelvigt met jonge lammetjes en ander liefelijk gedoe. Toch zorgt deze schorpioen voortreffelijk voor haar jongen: zij draagt ze zelfs op haar rug mee totdat ze groot genoeg zijn om op eigen benen te kunnen staan. Er is echter een „maar" bij: wanneer een van de jonge beestjes er afvalt, wordt hij zonder vorm van proces door zijn moeder opgegeten....!

Een sprinkhanenzwerm van... postduiven

Zondag hebben de Amsterdamse postduivenhouders in Amstelveen tienduizend postduiven losgelaten als propaganda voor een grote wedvlucht, die op 16 Juli gehouden wordt en waarvan de opbrengst tenbate van „Zonnestraal" komt. Het vertrek van deze dieren, leverde, zoals men zien kan, een fantastisch schouwspel op.

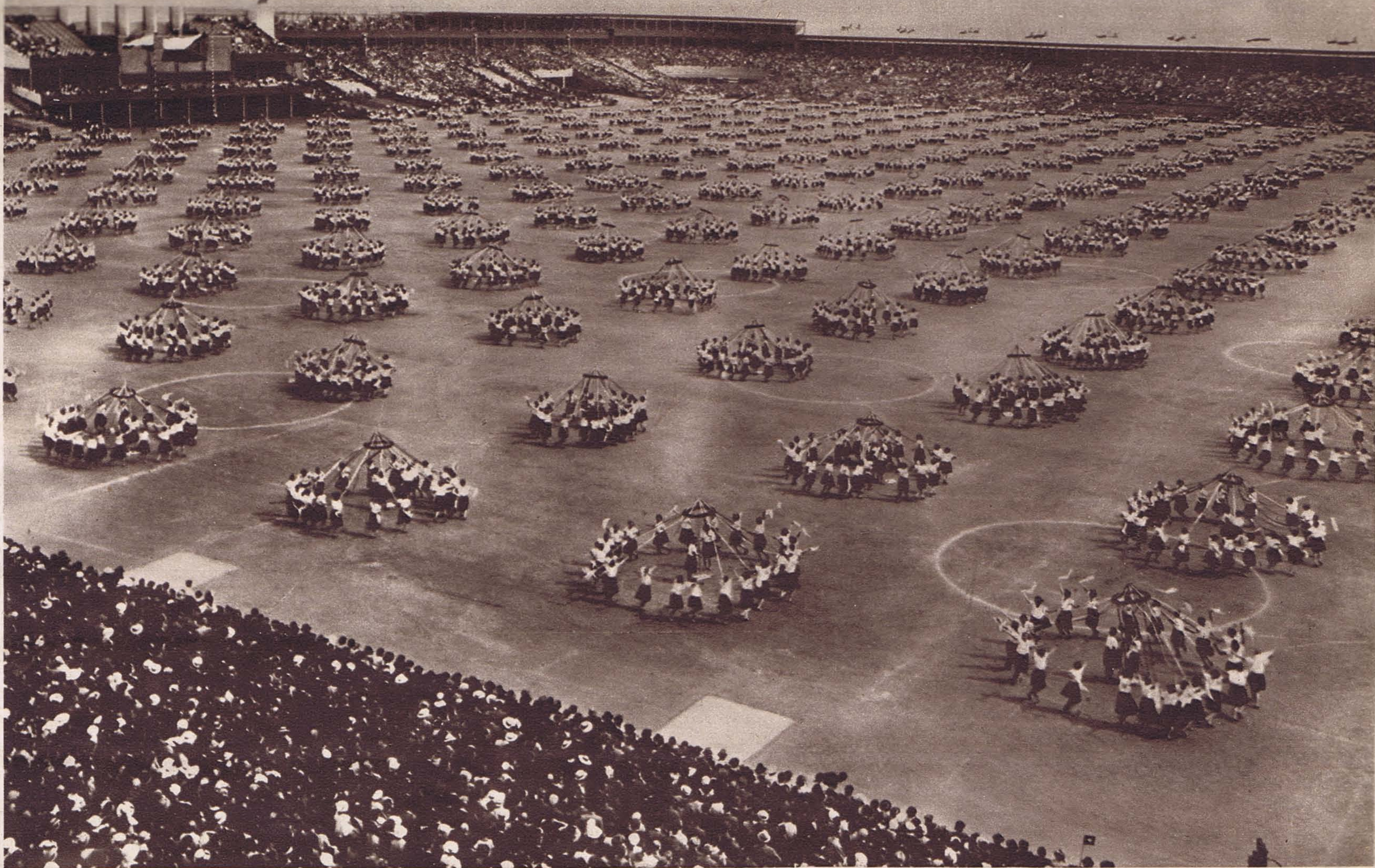

Pas op, val niet!

Ieder kent dat gevoel van even-moeten-slikken, wanneer het ademloze ogenblik van de grote sprong in het zwembassin is aangebroken. Je staat op de uiterste rand en beneden gaapt de ontzaglijke diepte van het water. Nog enkele seconden en het lichaam zweeft door de lucht, alle spieren gespannen op een zuiver berekende val. Dan komt het op concentratie aan en op uitbanning van alles, wat die concentratie in de weg kan staan. Een van de hinderlijkste dingen daarbij is de gedachte: staat er misschien beneden ergens iemand met wie ik gelijktijdig in het water terechtkom, of zwemt er misschien juist iemand onderlangs, wanneer ik spring? Die onzekerheid kan iemand zo hinderen, dat zij het maken van een zuivere sprong verhindert. Vandaar deze spiegel (links), die in het zwembad te Lausanne is aangebracht en die de springers in staat stelt om rustig hun sprong voor te bereiden en terzelfdertijd toch de omgeving in de gaten te laten houden.

Dansen om de Meiboom, maar dan in 't groot!

Hoeveel het er zijn, valt niet te tellen, maar het zijn er wel héél wat, deze Sokolmeisjes, die in het Praagse Stadion een uitvoering gaven. Men ziet ze hier om een soort Meiboom, zoals wij die van de Eén-Mei-vieringen kennen, dansen en zelfs van deze verre afstand gefotografeerd, is het een fleurig gezicht. En men krijgt er een uitstekende indruk door van de grootse organisatie der Sokols.

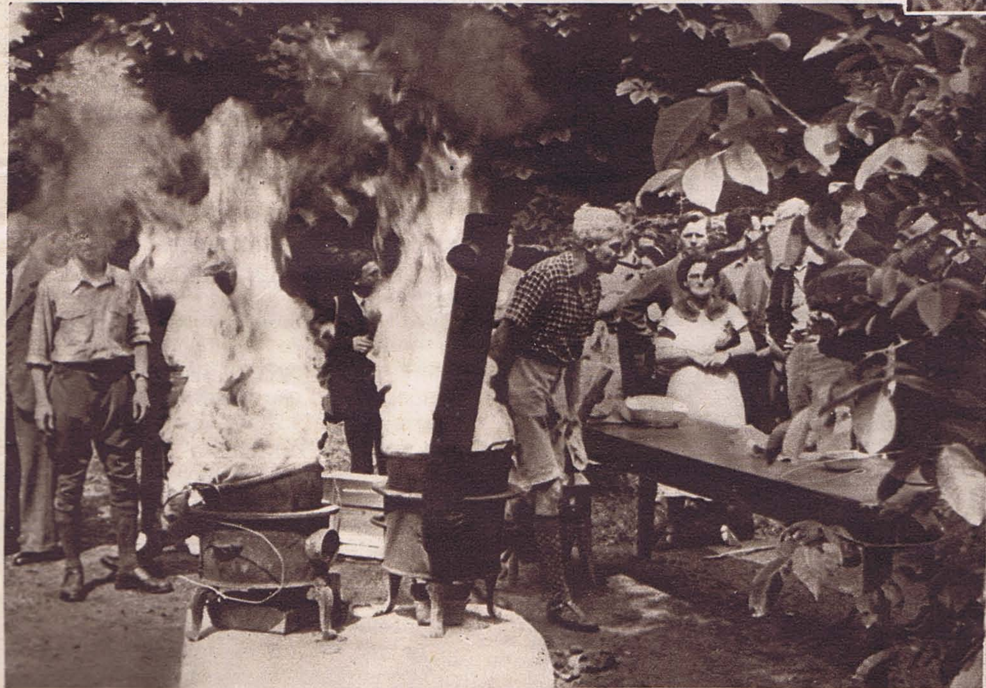
Dat werd: géén oliebollen!

De Amsterdamse en Noordhollandse Natuurvrienden hadden Zaterdag en Zondag een feest op Over-Holland en der traditie getrouw zouden daar oliebollen gebakken worden. In een afzonderlijk opgeslagen hokje stonden de twee grote olieketels klaar, het vuurtje eronder stookte de olie tot heerlijke bakhitte, maar.... plotseling zag de oliebollenbaas de vlam slaan in een van de beide pannen en in een oogwenk stond de hele inhoud in lichterlaaie.

Nog een plaatje van het feest der Natuurvrienden op Over-Holland: de opvoering van spelen uit verschillende provincies. Men ziet een aantal van de spelers bijeen — let eens op het drietal geheel in de rechterhoek! — bij het begin van de voorstelling, toen zij in letterlijke zin aan de toeschouwers „voorgesteld" werden.

Een ogenblikje later sloegen de vlammen ook naar de tweede pan over en toen werd de vuurzee zó fel, dat het hele hokje gesloopt moest worden, opdat het niet in vlammen op zou gaan. Zo brandden de ketels rustig uit — geen mens die aan die gloeiende massa dorst te komen! — en de Natuurvrienden er omheen moesten geduldig wachten tot alles verbrand was. Want zelfs de vurigste discussies over de vraag: wat te doen, waren niets vergeleken bij de vuurgloed, die de olie voor het bakken verteerde.

Honderd jaren zien u aan!

En men zou het deze krasse West-Friezin zeker niet geven. Toch is het zo: het is mej. Chr. Nieuwpoort—Meijer te Bobeldijk, onder Berkhout, in de buurt van Hoorn, die deze week haar honderdste verjaardag vierde. Zoals men ziet, is ze nog heel kras en ziet ze er als een 75-jarige uit!

Ivan Sandrof

DE GEBROKEN VLEUGEL

De politiechef Ito Fajisama, die dienst deed op het Japanse eiland Oshima, schudde wijsgerig zijn hoofd. Vervolgens schreef hij in zijn zwarte notitieboekje, keurig en zo sober mogelijk: „Pogingen tot zelfmoord: drie, zelfmoorden: nul. De zelfmoordplegers wachten op de eerste de beste gelegenheid om naar Tokio teruggestuurd te worden."
Op Oshima bevindt zich de bekende Mihariyama, de machtige vulkaan, in wiens bodemloze afgrond duivelse gassen en zwavel gebrouwen worden. Van het ogenblik af, dat een jong, in de liefde ontmoedigd paartje, van het leven afstand gedaan had, na op gepaste wijze dit voornemen in een afscheidsgedicht kenbaar gemaakt te hebben, door erin te springen, waren de navolgers naar de Mihariyama gestroomd. De regering had echter besloten een einde te maken aan de stroom van kopers van enkele-reisbiljetten naar Oshima en zij had Fajisama daar aangesteld om haar besluit uit te voeren.

Iedere ochtend om vier uur stond hij op, at zorgvuldig en met smaak zijn ochtendrijst en de kleine broodjes, die Kiyoko voor hem had gereed gemaakt. Daarna gespte hij het zwaard, teken van zijn waardigheid, om, en wandelde naar de dokken van de stoomvaartmaatschappij, waar hij zijn ronde, korte lichaam posteerde bij de knarsende tourniquetten om met scherpe ogen de gezichten op te nemen van de lieden, die een vacantie op Oshima wilden doorbrengen. Toen hij een jaar geleden op het eiland was aangekomen, had de huiveringwekkende aanblik hem verontrust. Toen hij bij de krater was gekomen en zich voorovergebogen had over de grote afgrond, die bodemloos en blijkbaar gevuld was met duivels, die hem vergiftigde rookwolken in het gezicht bliezen, had zijn hart gebonsd. Het beest had temperament.

Bij de ingang van de dokken nam Fajisama de menigte snel op. Meest vacantiegangers —, die oude man, die een koffer droeg en kauwde — neen, die niet —, iemand gaat niet de dood in, terwijl hij lekkernijen snoept. Fajisama's geest pikte elk gezicht uit de menigte op en woog het zorgvuldig. Hij keek uit naar de verraderlijke sporen van een gebogen hoofd, een hysterische lach, een heimelijke blik. Een jongen en een meisje, hand in hand, trachten heimelijk door de ingang te sluipen.

„Ohayi. Ik vraag u eerbiedig excuses." Hij maakte een diepe buiging.

Politiechef Ito Fajisama. Gij gaat wellicht naar Mihari?"

Het meisje boog het hoofd. De jonge man, wiens gezicht vastberadenheid uitdrukte, zei: „Ja."

„Jullie bent wellicht getrouwd?" vorste Fajisama uit.

Beiden schudden hun hoofd en hielden elkaars vingers steviger omklemd.

„Maar jullie houdt van elkaar, niet." De twee knikten.

„Het kan mij niet schelen wie u bent," zei de jonge man snel. „Wij gaan naar Mihari."

„Ja, maar niet zo vlug."

Fajisama maakte van een tussenpoos gebruik om de menigte nog eens op te nemen. Verontschuldigend zei hij:

„Jullie geëerbiedigde ouders keuren een huwelijk wellicht niet goed?"

„Hoe weet u dat?"

„Och, het is mijn werk dit te weten. En is het niet waar, dat jullie van plan waart het aardse tranendal te verlaten door middel van Mihari?"

Beiden lieten hun hoofden bevestigend hangen.

„Dacht ik het niet? Jullie dwazen!" zei hij afkeurend. „De bewoonde wereld te verlaten om zulk een dwaas probleem. Ik zal zelf naar jullie geëerbiedigde ouders schrijven en toestemming zien te krijgen voor jullie verloving."

Het was de jonge vrouw, die nu met een huilerige stem sprak. „Wij zijn u dankbaar," zei ze. „Onze eerstgeborene zal naar u genoemd worden."

„Goed," zei Fajisama. „Nu terug naar jullie ouders en het leven. Die afgrond zou met lijken gevuld worden, wanneer ik elders vertoefde. Neem mij niet kwalijk," zei hij plotseling, „maar als ik mij niet vergis, wandelt er een jonge man naar de krater met een gezicht, dat mij bekend voorkomt. Goedendag."

En hij ging er snel van door.

„Jongeman," riep hij, „jongeman, een ogenblik, als je wilt."

De jongeman bleef onzeker stilstaan en keerde zich toen om. Hij was gekleed in kostbare gewaden en had een boek bij zich. Voor Fajisama was dit voldoende.

„Waar gaat u heen?" vroeg hij beleefd.

„Naar de krater." Kortaf: „Wat gaat dat u aan?"

„Niets, mijn waarde, maar ik stelde slechts een vraag. Ik was zelf op weg naar de Mihari. Ik was alleen... en ongelukkig."

Hij wierp een snelle blik op den ander. „De ellende wandelt vaak het best met gasten."

„Kom dan oude kerel! Wij zullen samen sterven."

Zij gingen samen over het pad, dat naar de krater leidde. Boven hen steeg een donkere rookwolk naar de hemel op, afgunstig op de blankheid van een kleine wolk."

„U komt ongetwijfeld uit Tokio, en behoort tot een van de beste families," vroeg Fajisama.

De ander bewaarde een hardnekkig stilzwijgen.

„Er zijn binnenkort verkiezingen in Tokio," probeerde Fajisama opnieuw. „Zijn de politieke leuzen al voor de dag gehaald?"

De jonge man zuchtte en hield zijn mond.

Fajisama bekeek het boek, dat de ander in zijn hand hield. „Heeft u uw afscheidsgedicht geschreven?"

De uitdrukking van den jongen man veranderde onmiddellijk, en belangstelling stond er op zijn gezicht te lezen.

„Dat heb ik gedaan, oude, groots is het niet, natuurlijk... Hij haalde een stuk papier voor de dag en overhandigde het aan Fajisama.

Fajisama zette zijn bril op en las langzaam het gedicht:

„Hij gaat om met de groten derAarde,
Mijn machtige Heer en God,
En met een vurig smachtend hart
Volg ik hem Hemelwaarts."

„Schitterend," zei hij, met een blik van bewondering op zijn metgezel. „Het stelt de grootste meesters in de schaduw."

„Het heeft niets te betekenen," antwoordde de jonge man bescheiden. „Ik heb er betere gemaakt."

„Werkelijk?" riep Fajisama uit. „En nu wilt ge ons van dergelijke hemelse poëzie beroven? Wat is het dat u zo bedroeft, dat zulk een grootse carrière kan beëindigen?"

Het gezicht van den jongen man werd langer en neerslachtig. „Ik kan niet langer leven — ik ben onteerd."

„Ik luister met beide oren," zei Fajisama.

„Een manuscript van mijn gedichten is door zes uitgevers teruggestuurd. Het past mij niet langer op deze aarde te vertoeven."

Fajisama's ogen schoten vuur. „De onwetende gekken. Zulke gedichten als gij maakte, te durven weigeren. Dit zegt mij genoeg. Met een intelligenten uitgever, dien gij ongetwijfeld spoedig zult vinden, zult ge het ver brengen."

Hij zweeg toen zij voor de krater waren gekomen. Grote massa's sulfaat kookten in het zwarte gat. Beiden keken naar beneden in de ziedende poel. Fajisama's gezicht was ondoorgrondelijk.

„Doe uw keuze," zei Fajisama zacht, het beste ogenblik uitkiezend.

„Is het dit en vergetelheid, of triomf en een eerzame carrière als dichter?"...

Wij zouden deze serie foto's de titel kunnen geven: „De „WIJ"-fotograaf bezocht de Wilgenplas". Maar dat is het toch eigenlijk niet. Het zijn eigenlijk zo maar wat foto's van mensen, die een dagje buiten zijn — ze zouden even goed ergens anders kunnen zijn als in de Schiebroekse Wilgenplas — en die zich, zoals dat dan gaat, vermaken op de gezonde, bijna kinderlijke en leutige wijze, die bij deze omgeving hoort. Ze zwemmen, ze varen en ze balanceren over wiebelende palen — wat wordt een mens toch weer jong, wanneer hij jong wil zijn.

Zeilwedstrijden op de Seine

Een der grootste Franse zeilclubs, de Yachtclub de l'Ile de France, heeft dezer dagen op de Seine bij Meulan de jaarlijkse wedstrijden gehouden; men ziet hier een der klassen voor de wind de Seine afvaren. Let op de sierlijke, grote bijzeilen, die ze voeren.

Geplas tussen de wilgen

Bij de foto's: Het is een hele kunst om je op die glibberige planken staande te houden. Uit de verte lijkt het een klein kunstje, maar doe het maar eens na! In ieder geval is het niet verstandig zo'n keurig jasje aan te houden als deze jongedame — en dat horloge kan ook beter op het droge blijven! — want de kans dat je het er zonder natte benen afbrengt is niet groot. En het wordt helemaal een toer, wanneer er zo'n bak langszij komt, die wel met Duinkerker kapers inplaats van met fatsoenlijke mensen gevuld schijnt. Dan is het misschien beter om maar een rustig hoekje langs de water- en wilgenkant te zoeken, waar je tenminste droog blijft (zie rechts). En dit is nog maar een heel klein hoekje van de grote Wilgenplas, zodat er ruimte genoeg voor ieders luie benen is.

Zo komt men ertoe, ook als het trapje naar het kantoor van den baas door de week de enige gymnastische oefening is, zich des Zondags te buiten gaan aan dergelijke buitensporigheden. Maar het valt soms nog wel mee, zoveel merg als er in oude knoken blijkt te zitten!

Toen zij weer in de haven stonden en de „Kiku Maru" ongeduldig stampte in afwachting van het ogenblik, dat de terugreis naar Tokio zou aanvangen, schudde de jonge man Fajisama warm de hand.

„Ik zal u onmiddellijk na de publicatie een getekend exemplaar van mijn eerste boek zenden," beloofde hij. „Ik ben u ten zeerste dankbaar."

Fajisama bleef wachten, totdat de „Kiku Maru" de ankers lichtte en koers zette naar de zee. Vervolgens haalde hij zijn klein zwart boekje voor de dag, zocht zorgvuldig de datum op en schreef met zijn volmaakte handschrift: „Pogingen tot zelfmoord drie, zelfmoorden nul. Niemand vastgehouden."

Hij keek naar de dalende zon en ging naar huis.

Toen hij bij de ingang van zijn kleine huisje was gekomen, dat gebouwd was op het enkele stukje grasveld nabij de geteisterde helling van de Mihari, slaakte hij plotseling een uitroep. Een spreeuw spartelde in het gras, een vleugel wijd uitgespreid en gebroken. Hij nam de vogel behoedzaam op en hield hem in de palm van zijn hand.

„Een gebroken vleugel," zei hij. „Het is mijn plicht de wil om te leven terug te geven aan hen, die ongelukkiger zijn dan ik."

En hij ging zijn huis binnen en riep zijn vrouw. „Kiyoko," zei hij, „een spreeuw heeft een vleugel vlak bij onze deur gebroken. Haal een korte spalk en wat verband voor mij, smal, als je wilt."

Hij keek wat ongeduldig naar Kiyoko, die halsstarrig stil bleef staan. „Wel, vrouw."

„Gij zijt altijd bezig hen te redden, die op het punt staan te sterven," sprak zij beschuldigend. „Doch gij hebt nimmer tijd voor de levenden."

Zij verdween snel in de keuken en keerde terug met spalkjes en verbandgaas.

Fajisama zette nauwkeurig de gebroken vleugel en verbond hem zorgvuldig met het verbandgaas. „Hier, kleintje," zei hij, „spoedig zal je weer in staat zijn te vliegen." En hij sloot de vogel in een kooi in een hoek van de kleine kamer.

Toen keerde hij naar Kiyoko terug om haar beschuldigingen te beantwoorden. Dat was zo zijn gewoonte. Nooit haastig, altijd langzaam en met zorgvuldig oordeel. „Zij, die leven," zei Fajisama, „zijn in staat voor zich zelf te zorgen. Zij, die op het punt staan te sterven, hebben hulp nodig."

„Maar"...... protesteerde zijn vrouw.

„Stil, vrouw, wanneer ik spreek. Wanik b.v. vandaag niet mijn eeuwige waakzaamheid had betoond, zouden er drie lieden Mihari's honger hebben moeten stillen."

„En zijt gij er zo zeker van, dat alles wat ge doet, goed is, mijn waarde echtgenoot?"

„Het is in overeenstemming met mijn geweten, ja."

„Dan zult gij nog eens zeer verwonderd zijn, op de een of andere dag."

„Je spreekt als een schooljuffrouw, Kiyoko," verweet hij haar. „En ondertussen krijg ik steeds meer honger."

Zij zette zijn voedsel voor hem neer en hij at matig, kieskauwde over zijn ossevlees, broodjes en rijst en dronk zijn thee met kleine teugjes.

„Breng mij inkt en papier, kiyoko," zei hij. „Ik moet een paar brieven schrijven. De geëerbiedigde inspecteur zal hier morgen in de namiddag komen en ik moet zorgen, dat mijn papieren in orde zijn." De brief aan de ouders van het jonge paar, dat hij van de dood had gered, was een meesterstuk. Hij vertelde het aan Kiyoko, terwijl hij het luid oplas:

„Geëerbiedigde ouders: Uwe kinderen hebben besloten de aarde te verlaten, omdat gij bezwaren tegen hun huwelijk koestert. Ik, Ito Fajisama, hoofd van de politie van het eiland Oshima, was in staat hen hiervan af te houden, in het besef, dat gij ze liever getrouwd dan dood zoudt willen zien. Daarom zend ik ze u terug met alle goede wensen, dat gij zult doen wat de plicht van de ouders en eerbiedwaardig is. Het is verstandig vrijgevig aan de Goden te offeren. De kosten van deze brief en de moeite zijn drie Yen. Dank u.

Met eerbied.

ITO FAJISAMA,
Hoofd van de politie.
Provincie Oshima, Japan."

„Een goede brief," zei hij. „Ik had dichter moeten worden."

„Ito," waagde zijn vrouw op te merken.

„Ja, wat nu weer?"

„Ik houd er niet van mij voortdurend te beklagen, maar hoe lang nog moet ik op dit eiland zitten als een kraanvogel op een vuilnisbelt."

„Het is voorschrift."

„Ik vraag excuus aan mijn geëerbiedigden echtgenoot, maar dat is niet het geval. Ge behoeft slechts uw verzoek om overplaatsing te schrijven. Wij zouden zelfst dicht bij Tokio kunnen wonen. Het is de Mihari, die uw geest beneveld heeft, Ito."

„Kiyoko", riep Fajisama uit, terwijl zijn voorhoofd zich rimpelde, „je bent een feeks."

„En, opnieuw met excuses, gij zijt... eh ... zelfzuchtig! Een zelfzuchtige... O, dat ik hier zo verwaarloosd moet worden!" riep zij huilende uit, terwijl zij de kamer uitsnelde.

„Ahi, vrouwen," zei Fajisama en in deze woorden zond hij de hele vrouwenwereld naar de bodem van de Mihari. En toch was hij erg ontstemd. Met een bezwaard hart ging hij naar de deur, grendelde hem, en keek nog eens naar de spreeuw, die ellendig in een hoekje van de kooi zat gedoken, de verbonden vleugel uitgespreid als een smekende hand.

„O la la,..." murmelde hij. „Morgen is er weer een dag!" En hij blies de lamp uit, kleedde zich uit en stapte in bed.

Zoals zijn gewoonte was, stond hij precies om vier uur op en kleedde zich zorgvuldig aan in zijn vlekkeloos witte uniform. Hij gordde zijn Samuraizwaard om, gebruikte wat van het ontbijt en wierp een blik op zijn vrouw, die snurkte en zich heen en weer wierp in haar slaap. Op zijn manier hield hij van haar. Terwijl hij teder naar haar keek, dacht hij: „Als de goden het toestaan — binnen enkele maanden wellicht —, zal ik mijn geëerbiedigde meerderen overplaatsing vragen. Zij zal zeker gelukkig zijn."

Hij verliet zijn huis en ademde diep de ochtendgeur in, die van de zee kwam.

Toen hij tegen de middag van de Mihari terugkeerde voelde hij plotseling, dat er iets vreselijks was gebeurd. In de eerste plaats stond de deur van het huisje wijd open, hetgeen nimmer tevoren gebeurd was. Kiyoko was een zorgvuldige huisvrouw! En in de tweede plaats — hij was er bijna over gestruikeld — lag het lichaam van de arme kleine spreeuw met zijn verbonden vleugel dood op de vloer; zijn nek was omgedraaid...

„Kiyoko," riep hij. „Kiyoko. Waar ben je, vrouw?"

Zijn stem klonk merkwaardig klagend en eenzaam. Hij ging van de ene kamer naar de andere. De laden van de ruwe kast, waarin zij haar kleren bewaarde, stonden beschuldigend open. Een stoel was omvergeworpen in het midden van de kamer en het bed was niet opgemaakt. Zijn oog viel op een briefje op de kast.

„Ito," las hij, „ik kan deze vervloekte plaats niet langer verdragen. Ik ben reeds eerbiedig naar mijn eerzame ouders gegaan. Ik wens niet langer onder uw dak te leven. Vaarwel en vergeet niet het ganzenvet voor de hoest. Er is rijst in de provisiekast op de tweede plank. Kiyoko."

Hij stond daar ernstig, met gesloten ogen. Vervolgens schraapte hij zijn keel. Er heerste stilte, die af en toe verstoord werd door het doffe gegrom van de Mihari.

Na enige ogenblikken ging hij naar de woonkamer, nam papier, inkt en pen en schreef twee brieven in zijn zorgvuldige handschrift. Daarna verzorgde hij zijn administratie voor de gehele maand.

Vervolgens waste hij zijn handen aandachtig en kleedde zich in de kledij van het land, de knoop van zijn sandalen verscheidene keren overmakend voordat hij tevreden was. Nadat hij een hoed had opgezet, wierp hij een laatste blik op het huis, sloot de deur zorgvuldig en begaf zich naar de Mihari. Met intense afkeer zag Fajisama een man langs de berg naar de krater klimmen. Hij kwam steeds dichter naar de top. Een wanhopig type, die met zorg aangepakt moest worden. De gewoonte was sterk bij Fajisama. Hij riep op Japanse wijze:

„Hey, jij daar!"

De man keerde zich moeizaam om. „Wat wil je?'

„Je kunt je plan niet uitvoeren," antwoordde Fajisama opgewonden. „Het is niet goed dit te doen."

Vervolg op pag. 18

Rijk, en geen.... leven!

De trieste geschiedenis van Barbara Hutton en haar millioenen

Erg smakelijk is die geschiedenis van Barbara Hutton en haar tweejarig zoontje toch niet..........! Men weet, waar het op neer komt: Barbara Hutton is de enige erfgename van een millioenenconcern, de Amerikaanse Woolworth-warenhuizen en dat zij al sedert haar kindsheid geen raad weet van al die millioenenmalligheid. Ze is nog maar vier en twintig jaar en haar huidige man is al nummer twee. De eerste was een van de prinsen Mdivani, van wie een ander een tijdje met Pola Negri getrouwd is geweest, huwelijkszwendelaars eerste klasse. Letterlijk en figuurlijk eerste klasse! Haar ex-man was voordien al gehuwd met een andere dollarvorstin, van wie hij ook al weer gescheiden was. Juffrouw Hutton trouwde met hem en een huwelijksreis volgde, waarvan de dollars aan alle kanten afvlogen. Tussen haakjes: de reputatie van den echtgenoot was zo, dat ze hem in haar eigen land niet mee mocht brengen.........

Dat grapje duurde twee jaar en toen hadden beiden er al genoeg van. De echtscheiding werd aangevraagd en liet enige maanden op zich wachten. Ondertussen had Barbara, — de hele Engelse en Amerikaanse pers schrijft en spreekt over haar nooit anders dan over „Barabar", — al weer een nieuwe liefde gevonden, ditmaal in den persoon van een Deensen graaf, die in de wereldoorlog als luitenant gediend had bij een Pruisisch kurassiersregiment. Tussen haakjes: „weer zo'n zonderling geval van een adellijk heerschap, dat kurassiersregimenten van een ander land dan het zijne verkiest boven de normale kug en wat daarbij komt op zijn eigen geboortegrond. Dat schijnt meer voor te komen.........

De dag, nadat de echtscheiding met prins Mdivani werd uitgesproken, trouwde Barbara met dezen graaf, en daarvan is zij sindsdien nog niet gescheiden. Maar botertje tot de boom schijnt het niet te zijn, want de jongste onenigheid in de huiselijke sfeer schijnt er toe geleid te hebben, dat het tweejarige kind, een jongetje, gevaar loopt door den vader .... ontvoerd te worden. Barbara, die nog nooit een kans, om in de grote kranten op de voorpagina genoemd te worden, verzuimd heeft, heeft direct heel Scotland Yard en de rest van de beroemde Engelse politie opgecommandeerd, en nu is het wachten maar op de verdere ontwikkeling der dingen. Vandaag hoort men, dat er een geheimzinnig vliegtuig boven het huis van het bedreigde kind heeft gevlogen, — het schijnt overigens de letters „Woolworth" te hebben gedragen, — de andere dag is de Deense graaf in Parijs aan het lunchen met schoonpapa Hutton, die ijlings overgekomen is om dit, zoveelste, varkentje voor zijn dochter te wassen.

Men kan gerust zijn: dit varkentje wordt gewassen en goed ook. Of het met een eis tot echtscheiding of met een verhoogde toelage voor den armen luitenant-graaf afloopt, valt nog niet te zeggen, maar het zal wel terecht komen.

Aangenomen, dat er aan deze vier en twintigjarige milliardaire weinig meer te bederven valt, — maar wat moet er toch eigenlijk van zo'n millioenenstumper van een kind terecht komen?

Het hek van de grote villa, waar Barbara en haar zoontje wonen, wordt dag en nacht door politie bewaakt.

„Hij doet die ding

Stelt u zich eens voor: een warme dag, een verschrikkelijk warme dag. Zoals wij geen van allen meer kennen, maar waarvan iedere zeventigjarige u afgrijselijke verhalen kan vertellen. Zo iets als: „......ik herinner me nog levendig de zomer van '88. Tjonge ja, toen was het warm! Ik heb het toch meegemaakt, dat de koeien dood in de wei lagen en dat de vogels zo maar op straat vielen, bewusteloos of dood. Man, man, dat was hitte. Maar nu......?! Pah!!"

Tja, dat waren zomers. Kunt u het zich voorstellen? Welaan, dan zouden wij de vraag willen stellen, wat zou u in zo'n zomer het liefst gaan doen? Een lange wandeling maken, een schutting verven, een duintocht ondernemen, fietsen, voetballen, economie studeren of...... Nou, zegt u het maar eens!

We horen het antwoord al.

„Maar," zou u zeggen, „weet je niks beters? Wil je me levenslang ongelukkig hebben? Stel je voor, ik zal daar gaan voetballen of door de duinen drentelen! Goed om een zonnesteek op te lopen. Met zo'n hitte ben je nog te loom om te liggen, laat staan om te lopen of te fietsen of te studeren. Nee...... ik zou een schaduwplekje opzoeken en spuitwater drinken of ijs eten en een goedkoop detectiveromannetje gaan lezen. En als het me teveel werd, dan zou ik rustig mijn ogen dichtdoen en gaan slapen als de vliegen me tenminste dat pretje gunden. Ziet u...... dát is mijn idee van een dag met zulk weer."

Tjaja, dat zouden we horen en dat zou waarschijnlijk het gemiddelde antwoord zijn van alle mensen, die wij om een oordeel zouden vragen......

Er is echter een man, die er anders over denkt. Dat is de Engelsman Bobby Jones. En Bobby kent geen groter genoegen dan met warm weer een gezellig bedje in een ijsblok uit te zoeken. Het is mal, maar waar.

Kijk, Bobby doet zo. Wanneer het warm is gaat hij naar een ijshandelaar, zo'n man, die met een auto de verschillende slagers en café's afrijdt om ijs te leveren voor de ijskasten.

„Ik heb u een voorstel te doen," zegt onze Bobby dan tegen den leverancier van de winter. „Wat zou u er n.l. van zeggen als ik eens een poosje in een van uw ijsblokken ging zitten, alleen gekleed in een badpak?"

en voor zijn plezier...!"

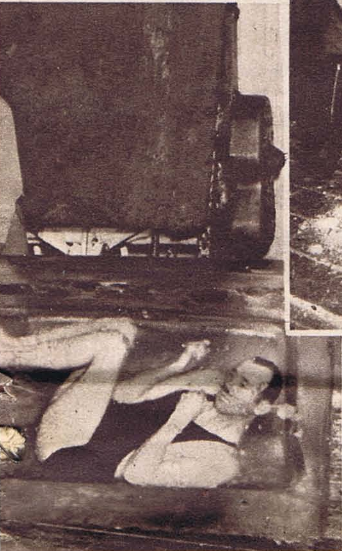
RECEPT VOOR HETE DAGEN

Links wordt onze Bobby Jones door een paar potige mannetjes in zijn kille verblijfplaats geduwd. Wat zou nu erger zijn: de kou of het gekriebel onder zijn voeten?

Onder: Als Bobby eenmaal in zijn doorzichtig etui zit, dan wordt er netjes een deksel van ijs tegen de opening gemetseld. De naden worden met sneeuw dichtgesmolten.

Een pretje is het niet om levend ingemetseld te worden. Bobby echter doet het voor zijn plezier en is alleen maar bang voor zijn voeten.

Links: Eindelijk krijgt de kluizenaar wat lucht. Een groot gat wordt in de zijkant gehakt, waardoor onze magere vriend straks naar buiten zal kruipen.

Als een ingevroren kikker zit Bobby Jones in zijn ijskastje, afgesloten van de lucht. Erg aangenaam zal hij het niet hebben. Geef ons maar een warm bed of een luie stoel in de zon.

Onder: Eindelijk is het uur der beproeving voorbij. Jones komt ongedeerd en zonder nadelige gevolgen uit zijn cel en krijgt een handdruk van den ijshandelaar, die de mooiste reclame van zijn leven gehad heeft.

„Het ijsmeubel, gezond, veilig, voordelig."

Waarop de leverancier net doet alsof hij niets hoort en naar de telefoon loert om een gesticht op te bellen, zich dan tegen zijn enkels schopt om te voelen of hij niet droomt en dan bedenkelijk naar zijn handen kijkt, waar de koublaren nog op zitten. Tenslotte komt hij tot de conclusie, dat het voorstel verdacht is en hij wil Bobby de deur uitsturen met het verzoek zich eens te laten onderzoeken door een goeden specialist. Doch dan heeft hij buiten den waard gerekend, want de ijsenthousiast houdt vol en weet den leverancier zelfs te overtuigen van de waarde van het experiment.

Luister nu eens goed," argumenteert Bobby. „Ik ga in dat ijsblok zitten voor vijf en veertig minuten. Jij met je wagen rijdt mij de stad door en ondertussen maak je een dot van een reclame voor je zaak."

De leverancier begint meer voor het plan te voelen en voordat de dag een uur ouder is, zijn drie mannen als razenden bezig een groot ijsblok uit te hollen en probeert Bobby Jones zich in zijn badpak te werken. De hele buurt heeft het nieuwtje ondertussen vernomen en het publiek stroomt toe. En eindelijk...... ja! Daar verschijnt Bobbie, laat zich in het akelig koude stuk ijs stoppen en zich letterlijk inmetselen. Het publiek rilt, gilt bijna. Stel je voor, levend in het ijs gemetseld, om de kriebels van te krijgen. Maar onze Bobby laat zich niet weerhouden.

Rustig zit hij zijn vijf en veertig minuten uit in de kleine koude cel van ijs en daarna breken de mannen een van de muurtjes weg om Bobbie weer naar buiten te trekken.

Dit is ook een manier om een warme dag zoek te brengen. Succes is altijd verzekerd. Bobby tenminste voelt zich nog steeds kiplekker. Hij is laatst begonnen zich met dit kunstje op de kermissen en op tentoonstellingen te laten zien.

Maar 's winters lijkt het ons geen pretje. Zo koud, weet u.

„WIJ"-lezers, die blijde dagen vieren.

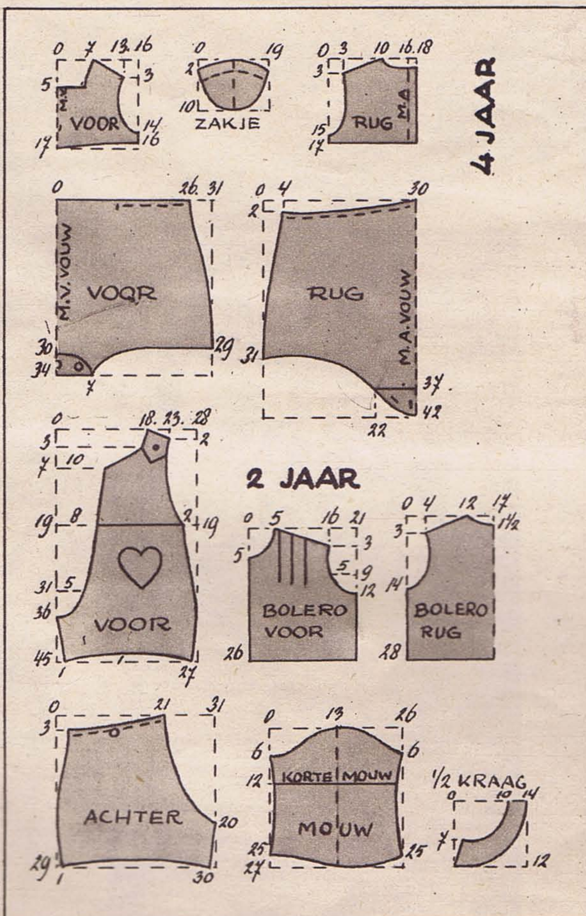
De heer H. Baert te Alkmaar krijgt onze gelukwensen bij zijn 25-jarig dienstjubileum op 8 Juli aan de gem. gasfabriek.

Dan is daar de heer Th. A. Rompelman te Zwollerkarspel, die van harte gefeliciteerd wordt met zijn 25-jarig jubileum bij de Spoorwegen. De dag was 5 Juli.

En tenslotte herdenken de heer en mevrouw P. A. v. d. Horst—Hulsman te Den Haag op 11 Juli hun 50-jarig huwelijksfeest. Onze beste gelukwensen!

Dit is het patroon van het zomerpakje, dat voorkomt op pagina 29

„Schoolreisje"

Dit is de verschrikkelijk lange brief van kleinen Kees, die met een schoolreisje van het Vacantie-Kinderfeest drie dagen naar Valkenveen was, gericht aan zijn moeder, die thuis moest blijven, ergens in de Spaarndammerstraat te Amsterdam:

Valkenveen, 7 Juli 1938.

Lieve moe,

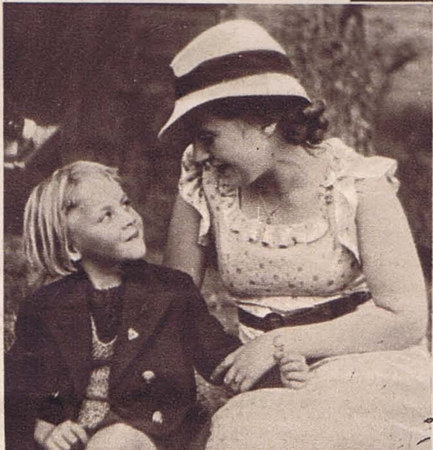
En in de trein is er een lange menheer bij ons komen zitten, die als maar verhalen verteld heeft van de Naardermeer. Hij is daar eens een keer ingevallen en bijna verdronken, net als Jan Klaver bij ons uit de straat u weet wel die altijd door zijn zuster naar het school gebracht word.

Toen kwamen we in Valkenveen en moesten we een reuze end lopen. Niks erg want de bossen zijn daar erg mooi vol bomen, moe! De meester liep voor ons uit en die stofte met zijn schoenen van die grote wolken. Tijs heeft zijn koffer met zijn badpak in de trein laten liggen, nou kan hij niet zwemmen in de Zuiderzee. Hij heeft een beetje gehuild, maar de meester zei, dat hij zijn zwempak wel dragen mocht als hij ging zwemmen, Toen lachtte Thijs weer.

De juffrouw die er bij is en die van een andere school komt is erg lief. De meester zegt, dat ze een knap gezicht heeft en ze heeft een bruine jurk aan met witte stippels en ze heeft een gouwe tand. We kunnen hier geweldig voetballen op een grote wei waar nog hooi op ligt en as je de bal een keiharde trap geeft vliegt hij zoo de zuiderzee in. Maar dat is niks erg want de Zuiderzee is bar ondiep. Dat noeme ze zwemme! As je werkelijk zwemmen wil moet je eerst zowat een kilometer zee in lopen en dan kan je pas zwemmen. Maar dat wil de meester niet hebben. Die zegt dat we voorzichtig moeten zijn omdat ie geen mot met u en de andere moeders wil hebben maar ik ben wel voorzichtig hoor moe. Nou kan vader ook gerust wezen, hè?

Vond u het niet gek, dat ik zo maar met de trein wegging uit Amsterdam vandaan?- Ik vond het wel effe gek, maar de trein was emmes en we hebbe geweldig gezongen. Me veertig cent heb ik nog helemaal. Je kan hier toch niks kopen. Maar dat hoeft ook niet want je krijgt van alles voor niks, limonade uit glazen en brood met sjemderop. En smiddags kregen we vlees en bloemkool met aardappels, wel drie emmers vol aarpels die die meneer van de andere school heeft helpen schillen. Kreeg hij roethande van die met bleekpoeier schoon werden gemaakt. Hebbe wij effe gelache.

De meesters zijn nou heel anders, veel vrolijker en je mag veel meer doen hier. Die ene meneer kan effe trappe, moe. Had u moete zien zo hoog die bal vloog. En koppe kan ie ook goed.

De meesters zijn handige jongens en voor ieder karweitje bruikbaar. Als de bal kapot is, meester maakt hem, als er aardappelen geschild moeten worden, meester helpt wel een handje mee. Zij zijn plotseling heel anders geworden dan voor de klas.

In het huis is alles prachtig mooi. We moeten onze schoenen uittrekken van de mevrouw om het zeil en het zand wat er aan zit. Op de slaapkamers staan wel 20 lekkere bedden, met een emmese deken, die kriebelt, maar je slaapt zo. Een juffrouw en een meester hebben nog gezongen wat erg mooi was. Wij hebben ook nog gezongen.

Ik gaan nou maar gauw uitscheiden want straks gaan we tippelen en daar wil ik bij zijn. Wat is het hier mooi. Net haast als allemaal Vondelparken aan mekaar gelegd en de mensen wonen hier in grote huizen, die viellaas heten.

Komt u me Donderdag van de trein halen moe en neemt u Herta mee? Neemt u vader ook mee. Andere moeders zullen ook wel komen dan bent u niet alleen als u wachten mot.

Dag moe, vele groete van u zoontje

KEES.

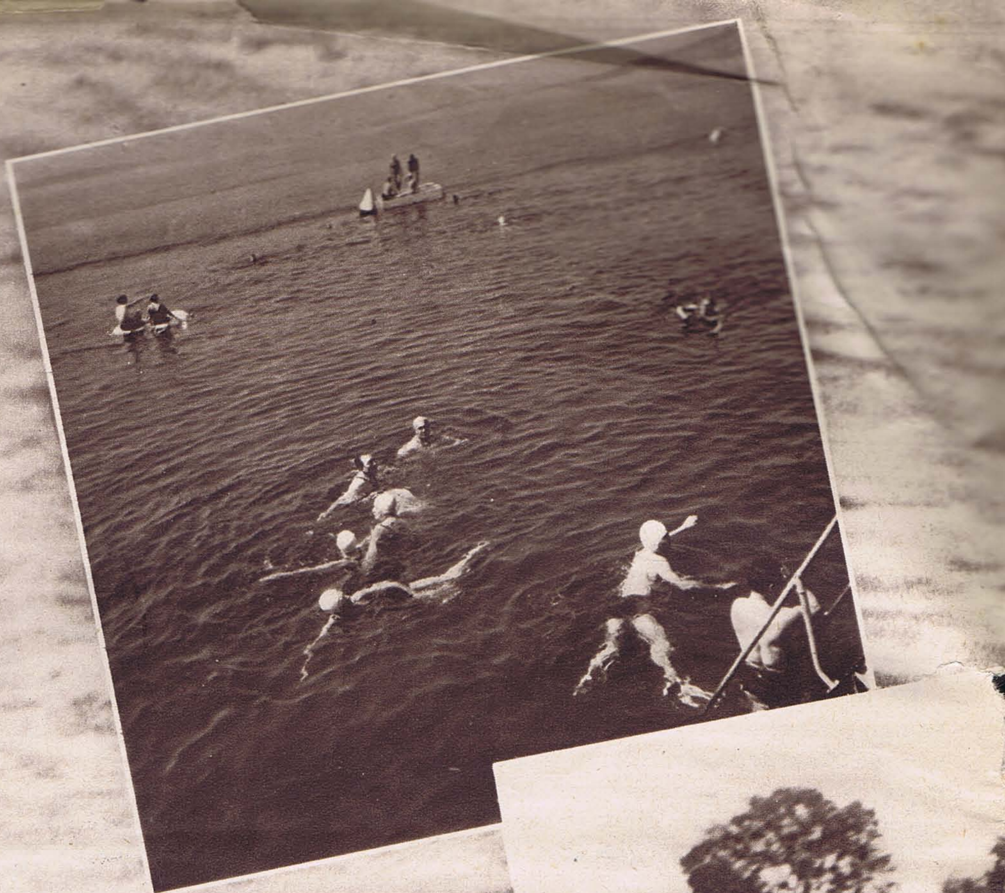
P.s. de groete ook aan vader en herta. Komt u??

De juffrouw kan het beetje rust, dat ze krijgt, wel aan. Ze heeft zich nog niet neergezet op een rustig plekje, of onmiddellijk zwermen de meisjes op haar af.

Is er idealer oord denkbaar? Weiland, dennebos, zee, voetballen, ravotten en zwemmen. Beter kan een vrije dag moeilijk besteed worden.

ZON, WATE

Er zijn mensen, die niet van water ho
lijk, hoe gek het ook lijkt, er zijn er
voelen, wanneer zij aan water denk
niet wanneer zij zich staan te wasser
wanneer zij een glaasje op een voet
maar wanneer zij aan water in kostba
veelheden denken. Er zijn er voor wie
aan een plens water over hun rug
en die er gewoon niet aan denken mo
heel in een watergolf onder te domp
Mochten er dezulken onder onze lez
zullen zij een eind op weg naar hu
wezen, wanneer zij de foto's van deze
goed bekijken.
Dit is water, en dit is zon! En dit is je
gezondheid en jong bruisend leven! Di
de spieren staalt, en die gezonde geest
lichamen kweekt. Want er zijn durf e
nodig om zo in volle vaart achter een
sleept te worden, er is kracht voor nodi
te blijven in deze lawine van golven,
van waterwanden die de sterke sch
Wie niet van water houdt, moet zich
niet wagen, want het zal hem slecht be
wie van de jeugd houdt, van haar ni
overmoed en van haar gezonde kracht,
van deze frisse foto's die in ons zome
mochten mankeren.
Want „WIJ", dat is Ons Werk en Ons
ook, en vooral, Onze Gezonde Sterke

R EN JEUGD, . . . DAT IS DE ZOMER!

nouden. Werke-
r die een rilling
nken. Natuurlijk
en en ook niet,
t zien staan . . .
bare grote hoe-
rie de gedachte
een gruwel is
noeten, zich ge-
npelen.
lezers zijn, dan
nun „genezing"
ze pagina's eens

jeugd! En dit is
Dit is sport die
esten in gezonde
en moed voor
en boot aange-
dig om staande
n, in deze voor
chroef opslaat.
ich aan zo iets
bekomen. Maar
niets ontziende
ht, zal genieten
nernummer niet

Ons Leven, maar
rke Jeugd!

Zo is vacantie!

Niets doen, zalig niets doen, languit op de grond,... zonder het gevoel vanstraks te moeten opstaan, en morgen weer aan de slag te gaan,... dat is het echte vacantiegevoel! Daar heeft ieder mens RECHT op! En het zal pas goed zijn, wanneer ieder het krijgt ook!

DE GEBROKEN VLEUGEL

door IVAN SANDROF

Vervolg van pag. 11

„Neen?" zei de man, „mijn leven behoort mij zelf toe."

Dit was ontegenzeggelijk de waarheid. Fajisama stond een ogenblik stil.

„Maar denk aan de gevolgen," riep hij. „Je loopt van je zelf weg, anders zou je niet hier zijn. En wat blijft er van je over, als je je zelf aan de Mihari hebt afgestaan. Ik zal het je vertellen omdat ik met de situatie volkomen op de hoogte ben. Je zult niets zijn. Ze zeggen," en hij liet zijn stem dalen tot een indrukwekkend gefluister, „ze zeggen dat de zielen van hen die in de Mihari sterven, gedoemd zijn euwig met hellepijnen rond te dolen."

De aspirant zelfmoordenaar luisterde, zijn ogen werden wijder en verschrikt, totdat hij zich met een plotselinge kreet van angst omkeerde en het bergpad afliep.

Fajisama schudde goedkeurend het hoofd. Hij haalde zijn klein zwart boekje te voorschijn en schreef in zijn nauwkeurig handschrift: „Pogingen tot zelfmoord, een." Daarna wachtte hij een ogenblik en schreef langzaam: „Zelfmoorden een". Hij legde het kleine boekje op de grond nabij de sissende mond van de krater. Een windvlaag deed zijn hoed in de gapende muil verdwijnen.

„Nu is het ongetwijfeld tijd," murmelde hij, „om de principes van philosophie aan te wenden, die ik altijd met onbetwistbaar succes bij anderen heb aangewend." En hij aaide zijn kin nadenkend.

Maar zijn geest was in opstand als het binnenste van de krater, en zijn ogen dwaalden af naar de zonderlinge figuur die een kurketrekker van zwarte rook en stoom maakte, als hij uit de hel daar voor hem werd uitgebraakt. Een windvlaag joeg de haren van zijn achterhoofd als de staart van een pauw omhoog.

„Ah!, riep hij uit. Het is een hemels gebod!"

En hij boog snel drie keer naar het noorden, maakte een buiging naar de hemel en stapte vastberaden voorwaarts.

Wat is een naam?

Toen de millionnair Andrew Carnegie nog een jongen was en in Schotland woonde, ving hij eens een konijn. En het duurde daarna niet lang of hij had een heel nest jonge konijnen, waar geen voedsel voor was. Doch armoede maakt vindingrijk en Carnegie maakte geen uitzondering op deze regel. Dus riep hij een aantal jongens van het dorp, waar hij woonde, bij elkaar en vroeg hun om klaver en paardenbloemen voor hem te gaan plukken. Doch voor wat hoort wat.

Ook dat wist Carnegie en om de jongens voor hem aan het werk te krijgen, beloofde hij hun, wanneer zij genoeg klaver plukten, dat hij de jonge konijnen naar hen zou noemen. De jongens waren verrukt en plukten als razenden.

Dezelfde tactiek heeft Carnegie later als millionnair toegepast. Toen hij b.v. stalen rails wilde verkopen aan de Pennsylvania Spoorweg-maatschappij, wilden de directeuren van deze onderneming er niet aan. Carnegie liet zich niet afschrikken en noemde een van zijn staalgieterijen naar den president van de spoorwegmaatschappij, „J. Edgar Thompson Staalgieterij". Thompson was, evenals de Schotse jongens indertijd, verrukt en natuurlijk kon hij niet anders dan zijn rails bij Carnegie bestellen

Voor de poort van ADOEA

(Vervolg van pag. 6)

„Maar die gespannen afwachting voor een onverwachte aanval, die eeuwige bedreiging met hinderlaag of vergiftiging", drong ik aan, „heeft dat geen pschychologisch effect op de soldaten. Ik bedoel niet de angst voor de dood. Soldaten leren de dood verwachten, geloof ik. Maar hun listen en trucs. Hoe nemen uw mannen dat op."

„Wij bevinden ons hier niet in werkelijk gevaar, noch in enig ander sterk kamp. Slechts kleine patrouilles en geisoleerde colonnes moeten voor die krijgslisten oppassen."

Hij veranderde van onderwerp en wij spraken een tijdje over muziek. Luitenant Favole liet een kleine grammofoon spelen, doch de meeste platen waren beschadigd en het resultaat was eigenlijk lachwekkend. Plotseling klonken er voetstappen op de houten treden; het gordijn werd ruw opzij geschoven en twee officieren verschenen in de opening. Het gezicht van den jongsten officier was taankleurig als van een man, die op het punt staat ziek te worden.

De kolonel keek hen aan en zei: „Ah, hier zijn de doktoren eindelijk. Nu kunnen wij gaan dineren. Wat deed u met onze zwarte jongens, Pauzzano?"

De oudste dokter stapte naar voren. „Zij zijn in arrest genomen, kolonel", antwoorde hij.

„In arrest genomen?" vroeg de kolonel verbaasd. Wat bedoelt u, dr. Pauzzano. Wat is er gebeurd?"

Zijn gemakkelijke manieren verdwenen plotseling en zijn stem was scherp en bevelend. De andere officieren stonden op, doofden hun sigaretten en beantwoordden de merkwaardig starende blik van den dokter.

Dr. Pauzzano's ogen wendden zich van hen af naar den kolonel.

„Deze vier mannen, die drie maanden lang onze maaltijden hebben bereid, zijn geen Somali's. Het zijn Bosaris.... Ethiopiërs. Dus zij....

„Hoe weet u dat".

„Toen wij hun armen ontblootten om hun typhusinjecties te geven, zagen wij de merktekens van hun stam. Twee strepen boven de elleboog".

De kolonel zuchtte, keerde zich tot ons en breidde zijn armen met een veelzeggend gebaar uit.

„Dit is typerend voor hetgeen wij te doorstaan hebben. Een goede kok en twee bedienden verloren door twee kleine kerven in hun armen. Somaliland zit vol met deze grenslieden. De meesten weten niet eens wat zij zijn en het kan hun niet schelen. Maar wij hebben orders om uitsluitend onze eigen zwarten te gebruiken.... Verduiveld, nu zal ik ze naar Massawa terug moeten brengen".

De dokter maakte de kraag van zijn hemd los en zei: „Ik ben bang dat het onmogelijk is, kolonel".

Iedereen keek op en staarde den dokter aan.

„Deze mannen zijn lepralijders", verklaarde de dokter rustig.

DE „WIJ"-PUZZLE

Hieronder volgt de uitslag van het lettergrepenraadsel van 24 Juni j.l. De gezochte zin was:

„Vrijdag Wij-Dag"

en de lettergrepen vormden samen de woorden:

verrekijker — rammelaar — ijverig — duizelig — afwezig — grabbelton — werkdag — ijmuiden — duivenhok — appingedam — gelei.

DE PRIJSWINNAARS WAREN:

1e prijs f.10: L. Wilkens, Pletterijstraat 35, Den Haag;

2e prijs f. 5: Mej. Z. N. Berkum, Gustav Mahlerstraat 1, Utrecht;

3e prijs f. 5: J. H. Rouwendal, Franklinstraat 36, Amersfoort;

4e prijs f. 5: B. Raadjes, Peizeweg 265 II, Groningen.

„HET WATER OP"

roept H.C.A. van Kampen U toe in
DROSTE'S NIEUWSTE ALBUM.
Dit album moet in Uw bezit zijn, als ge houdt van water, wind en van 't Hollandsche land.

Prijs *f* 1.-

Toezending volgt na storting op girorek. 6850 Droste-Haarlem.

DROSTE

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor dit nieuwe album!

Blond of Donker

UW HAAR MOET FRAAI GLANZEND ZIJN!

Zorg, dat Uw haar werkelijk Uw charme verhoogt! Was het voortaan met Blondona of Brunetta, de moderne, alkalivrije haarwasmiddelen Het resultaat zal schitterend zijn Want Blondona is het enige haarwasmiddel, dat Kamilloflor bevat, waardoor donker geworden blond haar de oorspronkelijke tint terugkrijgt, terwijl Brunetta het speciale wasmiddel is, dat Hequil bevat, een plantaardig preparaat, dat donker haar een prachtige, diepe glans geeft. Na gebruik van deze haarwasmiddelen zult U bemerken, dat Uw haar veel sneller droogt en zich gemakkelijk laat behandelen.

Vinolia voor volmaakte haarverzorging

VH 83-0266/60

Afbeelding slaschotel van tomaten, asperges, diverse groenten aangemaakt met Salata.

Heerlijke Schoteltjes.

Bereid sla en koude slaatjes met DUYVIS' SALATA. Salata geeft een aparte, heel licht gekruide smaak, die iedereen even heerlijk vindt. Bovendien is Salata altijd klaar voor gebruik - een groot gemak! En voordeelig - want U spaart er olie, azijn en ei mee uit.

Bestel nog vandaag een flesch Salata bij Uw winkelier.

HEELE FLESCH 80 ct.
HALVE FLESCH 42½ ct.
KWARTFLESCH 25 ct.
plus statiegeld.

COUPON
voor gratis blaadje met nieuwe recepten voor koude slaatjes.
Vul in:
NAAM ....
ADRES ....
Zend aan N.V. T. DUYVIS Jz. Koog a/d Zaan.

SALATA

SLA-SAUS

U zult in...
haar OOGEN
lezen...

wat de Uwen in schoonheid hebben gewonnen, dank zij de nieuwe waterdichte ARCANCIL. Onmiddellijk zult U kunnen bespeuren hoezeer de diepte en uitdrukking Uwer oogen zijn toegenomen. Bovendien kunt U met een gerust hart tot tranens toe lachen, zonder gevaar dat de kleur van Uw wimpers over Uw wangen loopt. ARCANCIL veroorzaakt geen prikkeling want het bevat geen zeep, noch ander bijtend middel dat de oogharen doet afknappen. Probeert het vanaf morgen; ARCANCIL bestaat in 9 bekoorlijke nuances en in een speciale kwaliteit: „ARCANCIL-SANCOLOR" bestemd voor de vrouwen die haar wimpers wenschen te verlengen en rond te buigen zonder ze te kleuren. De reclame-doos (genoeg voor 3 maanden) is overal verkrijgbaar à *f* 0.65. Groot model *f* 1.90. Aparte vulling *f* 1.30. Vergeet het niet: VOOR UW WIMPERS... ARCANCIL. Importeur J. Schenker, Afd. E 5, Amsterdam.

ARCANCIL

PRIKKELT NIET

Dikke vriendinnen benijden haar - nam in 15 weken 50 pond af

Nieuwe, gemakkelijke, prettige vermageringskuur in vloeibaren vorm

Veilig en gezond

De dikke vriendinnen van Mevr. E. waren jaloersch toen zij zagen hoe gemakkelijk zij haar 50 pond overtollige dikte verloor. Daarom namen zij óók BonKora. Mevr. E. schrijft: „Ik gebruikte BonKora en nam in 15 weken 50 pond af. Ik draag nu 6 maten kleinere japonnen, en ben vol levenslust. Mijn vriendinnen heb ik ook BonKora aanbevolen en zij hebben nu prachtige resultaten." Mevr. E.

BonKora, de veilige, prettige vermageringskuur neemt af volgens de nieuwe „3-graden"-methode. Drievoudige werking, drievoudige snelheid. Neem dagelijks een weinig BonKora. EET FLINK van alle spijzen, die U smaken, vermeld op de BonKora-verpakking. Geen schadelijke bestanddeelen. Deze kuur bouwt gezondheid, terwijl Uw dikte op de snelste manier verdwijnt. Velen verklaren, dat zij nu jonger lijken. Koop vandaag nog een flesch BonKora à f. 2.25, alom verkrijgbaar bij apothekers en erkende drogisten, of inlichtingen bij het BonKora-Depot, Singel 115, A'dam-C.

KOOPT NEDERLANDSCHE WAAR
DAN HELPEN WY ELKAAR

V·V·V

goedkoopste Nederlandsche zelfwerkende waschmiddel

Prijs **10** ct — N.V. „HET KLAVERBLAD" - HAARLEM

LIKDOORNS?

Moet U behandelen met de vloeibare GETS-IT. Het stilt onmiddellijk de pijn. Eelt verschrompelt en de stekende doorns kunt U weldra met wortel en tak verwijderen.

GETS-IT

Democratie langs de waterkant

Het is met het schrijven over watersport net als met de watersport zelf: de grootste kunst is er een begin mee te maken. Wanneer je eenmaal bezig bent, wanneer je eenmaal de smaak te pakken hebt, komt de rest van zelf. Dan kan bij wijze van spreken niets je meer tegenhouden en moet je op een gegeven ogenblik tegen je zelf zeggen: ho, vriend, maak het nu niet al te dol. Dan moet je als watersporter nu en dan tot het heldere besef komen, dat er daarnaast ook nog wel andere genoegelijkheden des levens zijn, en dat de zeilerij niet alleenzaligmakend is. Tussen haakjes, eerder komt een schrijver over de watersport ertoe om zich zelf grenzen te stellen, dan dat de watersporter zo democratisch is om „ruimte" te geven aan andere liefhebberijen en zijn eigen tijdverdrijf op één lijn te stellen met voetballen, postzegels verzamelen of met andere voor hem toch min of meer onbelangrijke dingen.

Ja, dat is eigenlijk een gek geval met die democratie van den watersporter. Hij is, wanneer hij het goed te pakken heeft, niet te overtuigen, dat postzegelverzamelen een mens evenveel genoegen kan doen als zeilen of kanovaren. Dat is hem niet bij te brengen; en hoe je ook redeneert, dàt wil er niet in. Op dat ene punt is zijn democratie zoek; hij heeft een „water-complex" en hij heeft het met zijn hele hart. Probeer hem niet te overreden; hij zal u honderd en een argumenten tegenwerpen, en wanneer die allemaal uitgeput zijn, komt hij met de sterkste wapens, die hij heeft: „Ik voel het nu eenmaal zo." En als hij gaat uitleggen wat hij voelt, en hoe hij het voelt, dan is, om in zijn eigen stijl te blijven: de boot an!

Maar...... dat is dan ook het ene punt, waarin zijn democratie een verdacht kleurtje vertoont. In ieder ander opzicht is hij een democraat van het zuiverste water. Of hij Piet Jansen heet en een kloffie van een motorbootje bezit, waaraan hij iedere vrije Zaterdag zit te klungelen of dat hij jonkheer Van Weet ik Veel tot Lummelenstein tekent en een jacht heeft met minstens vijf en veertig vierkante meter blanke zijden zeilen; democraten zijn ze allemaal. De man-langs-de-kant merkt dat zo niet; hij ziet die boten eigenlijk alleen maar uit de verte en hij scharrelt veel te weinig langs de rietboorden, waar 's avonds de boten samenklonteren en waar de

Vier platen, die vier schone herinneringen betekenen. Herinneringen van materialistische aard, die een goed watersporter zeker niet achterstelt bij de andere; herinneringen aan de komst van den parlevinker en aan de kookkunst van je betere helft. Herinneringen anderzijds aan een prachtig hoekje op de Brasemermeer en aan een rustige middag langs de walkant, toen de luiers van de jongstgeborene hoog nodig eens een goede beurt moesten hebben.

Op het water zijn alle zeiltjes wit

muggen, — die ook democraten zijn! — met hetzelfde plezier het bloed van de Jansens en de Lummelensteins als een kostelijk souper beschouwen.

Wanneer hij wat meer van het leven aan boord af zou weten, dan zou hij die echt democratische lotsverbondenheid kennen, die het zout in de watersportsoep vormt. De man van de grote motorvrachtboot, de zeiler in zijn B.M.-ertje, de stuurman van de luxe-kruiser, zij zijn de leden van een gemeenschap, waarin rangen en standen vervaagd zijn tot begrippen van een andere wereld.

Het is allemaal zo hetzelfde en het is voor allen zo hetzelfde. De eigenaar van het luxe-jacht, dat in de Amsterdamse Six-haven — van de *Koninklijke* — ligt, moet net zo goed overboord wippen, als zijn zwembroek van de stag is gewaaid als de stuurman van het kleine zeilbootje, dat naast-aan een nacht gastvrijheid in de koninklijke haven geniet, omdat de Friese boot in Amsterdam nu eenmaal van een voor zeilers lastige plaats vertrekt. Wanneer bij Van Lummelenstein de aardappels aangebrand zijn, dan kan hij misschien een ander blikje open maken dan meneer Jansen van de hakkepoffer in zijn achterbankje bewaart, maar hij krijgt evenmin aardappels. Op het water zijn alle zeiltjes wit.

Wat is dat toch, dat bijzondere, dat de mensen er toe brengt zich een, twee, soms drie weken op te houden in een ruimte, die uit sociaal oogpunt bezien in elk opzicht als onvoldoende afgekeurd zou moeten worden. Het is waar: aan frisse lucht is er geen gebrek, maar geen sterveling ter wereld die niet zieden zou van verontwaardiging, wanneer men in alle ernst gezinnen, — soms van vaders, moeders en kinderen — in een dusdanige bij centimeters af te meten omgeving zou inkwartieren.

Maar wie maalt er om het feit, dat hij de hele nacht de benen van zijn metgezel plat gelegen heeft, wanneer hij 's morgens om zes uur rillende het water in plonst, wie denkt er nog aan de vier uren slaap, die er overschoten, omdat de sterrenlucht gisteravond zo mooi was en er vanmorgen met alle geweld gevist moest worden, wanneer zijn schip voortgestuwd door een heerlijk briesje, langs het prachtige Hollandse waterlandschap stuift?

Ja, daarin heeft de watersporter gelijk, wanneer hij zegt, dat dat niet meer te beredeneren valt, dat je dat alleen maar v o e l e n kunt.

★

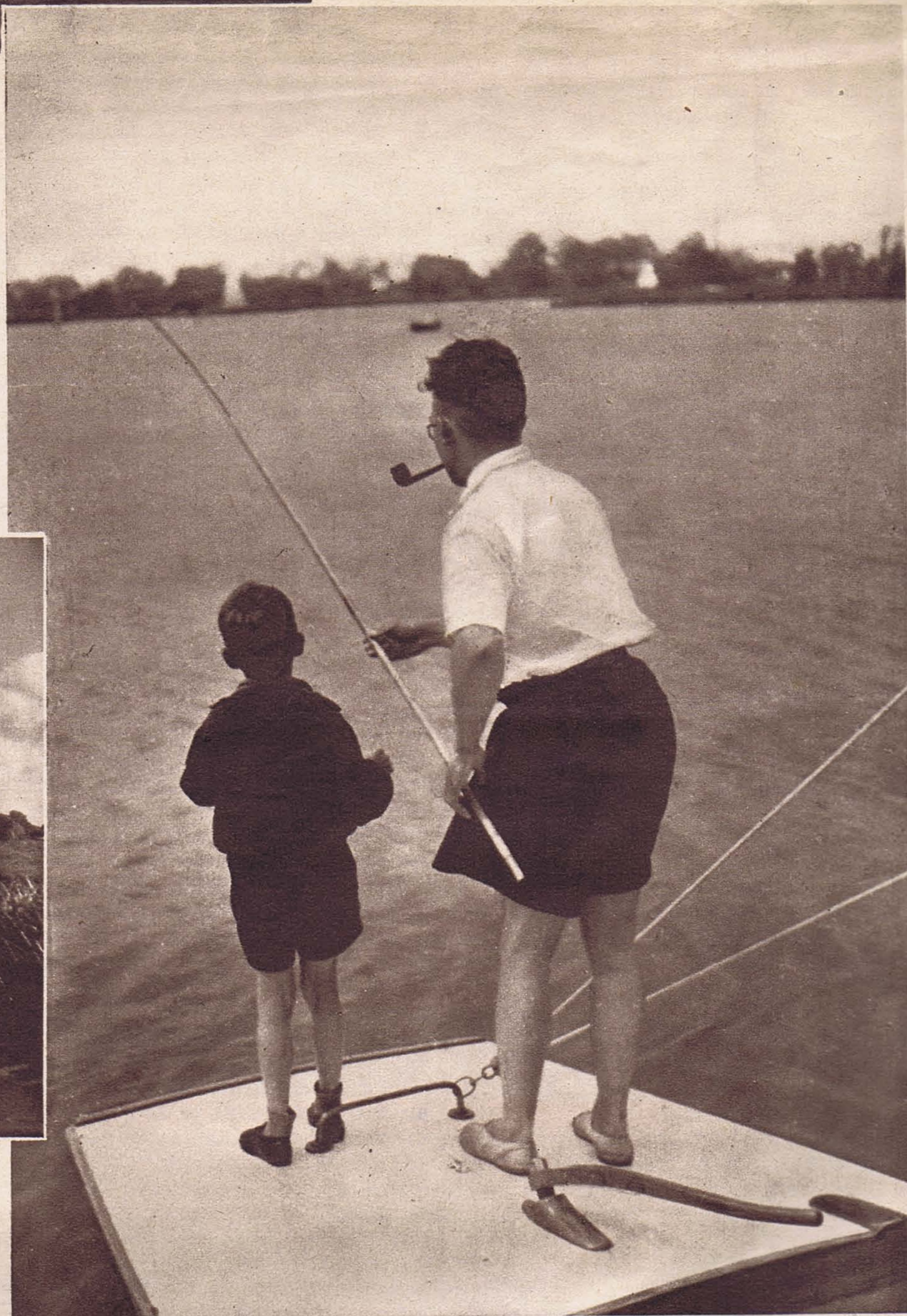
Soms, wanneer de boot traag voortschuift over een grote wijde plas, wanneer een diepblauwe avondhemel welft over de zacht kabbelende golven, wanneer in de verte de koekoek regen voorspelt, dan overvalt den watersporter ineens met doorzichtige klaarheid het besef, hoeveel rijker, dieper, schoner zijn leven is geworden, sinds hij zijn sport gevonden heeft. Hoeveel gezonder, eenvoudiger en zuiverder zijn vacanties zijn, sinds hij leerde er met zijn bootje op uit te trekken en ver van het gewoel der mensen in de schoonheid van de natuur op te gaan. Hoeveel hij voor heeft op die tienduizenden, die dat missen......

En als hij zover is, doet hij verstandig te zwijgen, en er niet over te schrijven, want dan komt zijn ondemocratische kant weer om de hoek kijken en krijgt hij kans dat iedere lezer-niet-watersporter hem een kwaaie brief schrijft, omdat hij zich niet verbeelden moet, het alleenrecht op dergelijke gevoelens te hebben gepacht......

En dus bij voorbaat verontschuldigingen jegens alle anderen, die in hun vacanties óók genieten. Maar...... geef mij maar de watersport.

Uitkijken en oppassen is het altijd in zo'n sluis, want de walkanten zijn hard en er staat vaak een smerige stroming door het binnenkolkende sluiswater en al te heftige bewegingen van „beroepsboten".

„Hier zeun, zo moet je vissen!" Vader, die zelf anderhalve vis in drie uur vangt, deelt wijze lessen uit aan zoonlief, die het nog moet leren.

Een foto, waarvan je later zegt: „Waar was dat toch ook weer?" Omdat alle dorpjes een toren en alle erven bomen hebben. Maar ook een foto, die de wijde openheid van het Hollandse land in zomerse rijkdom prachtig vastgehouden heeft.

DE MAN, DIE EEN ANDER KON ZIJN

door R. Blijstra

De obcessie van kwade, verontwaardigde, nors kijkende of scheldende klanten zakte weg en met een leeg hoofd peddelde Jonathan zijn laatste winkels af.

Hij werkte door tot na twaalf uur, wachtte geduldig in volle zaken, haalde brommerige kruideniers van hun lunch, bezweerde weigerachtige gebaren (bijzondere omstandigheden, mijnheer), at al fietsende zijn boterham op (wat een drukte maken die mensen van een vaatje boter, enfin, het is hun broodwinning en dat is een ernstige zaak), liet een paar slechte betalers lopen (die zou hij na vijf uur wel afhandelen) en ging om half drie naar een bioscoop, eens toevlucht van den maatschappelijk misdeelden Jonathan, nu de rustplaats van den man, die vlucht voor zijn eigen emoties.

In de bioscoop zag hij de jacht op één of ander roofdier per vliegmachine, een komische smijtfilm, waarbij hij hoe langer hoe strakker ging kijken en een liefdesdrama, waarin de slechte vrouw even lief was als de onschuldige heldin. Ik ga niet naar Hollywood, dacht Jonathan. Laat althans één droom ook droom blijven.

Om vijf uur was hij een ander mens, hij was Jonathan zonder verleden, maatschappelijk misdeeld, een slecht verkoper zonder toekomst, met een baas, die zou brommen als hij de kwitantie voor Faber (die was al drie vaten boter achter en hij deugde voor geen cent) niet binnenkreeg, een Jonathan, die door de mensen niet opgemerkt werd en voor zover hij wel opgemerkt werd, daar niets goeds van te verwachten had.

Toen hij tegen half zeven de zaak binnenstapte, reed een volgeladen vrachtwagen het pakhuis uit. De expeditiechef kwam hem tegemoet: „Nu, daar heb je ons wat geleverd," sprak hij verwijtend. „Om half elf te bellen, dat de „Anka" koopt. Ik heb de wagens een uur vastgehouden vanmiddag om de bestellingen in de tweede rit te krijgen."

Jonathan schrok. Misschien had hij dan toch met Pimentel moeten onderhandelen, nu had hij wellicht met den directeur gesproken. „Heeft de „Anka" dan niet gekocht?" vroeg hij haastig.

„Dat wel, maar ze begonnen pas om half vier en daarom zijn we zo laat."

„Nu, dan doet het er immers niet toe", zei Jonathan onverschillig en zette zijn fiets vast. Een beetje lijdelijk verzet van den inkoper..." de volgende week zou hij wel weer naar Tilanus en Smit gaan, tenzij hij, Jonathan......

„Tenzij ik," sprak hij binnensmonds, terwijl hij de deur, die toegang gaf tot het kantoor, opende. Het kantoorpersoneel was reeds weg en aan de bureau's zaten de reeds binnengekomen reizigers het geld, dat zij die dag ontvangen hadden, te tellen om dit aan Verloop af te dragen. Zij keken op, toen Jonathan binnenkwam en Verloop liep op hem toe.

„Een mooie order," zei hij handenwrijvend, „een beetje laat, maar de prijs is goed. Boter een cent hoger dan wij staan en eieren vijf cent. Hoe heb je dat voor elkaar gebracht?"

„Een gelukje", zei Jonathan bescheiden. Hij had er eigenlijk al spijt van. Verloop en Enderman konden zich in de handen wrijven, daar was reden voor. Maar hij? Was hij een beter verkoper geworden door dit onnozele grapje? In hun ogen blijkbaar wel: iedereen keek hem aan, terwijl hij sprak:

„Ik zal het morgen nog bij een paar anderen proberen," zijn stem klonk koud, als iemand die volkomen zeker is van zijn zaak.

„Doe dat, doe dat," zei Verloop. „Ik heb met Van der Sluis en Hoogterp al besproken, dat je voorlopig de „Dorema" en Soepeyn overneemt."

„Goed." Hij schudde zijn geldzak uit over de tafel en Verloop ging gehoorzaam zitten tellen. In zijn kwitantieboek had hij het bedrag reeds staan. Jonathan stak een sigaret op.

„Klopt het ?" vroeg hij na vijf minuten.

„Zeker, zeker, het klopt," zei Verloop haastig. „Als je een paar klanten wilt overdoen, lastige kwitanties of zo, zeg het dan maar, want die grote zaken kosten je meestal een hele morgen, soms een hele dag," vervolgde Verloop. „Zeg het maar gerust."

„Neen," zei Jonathan, „ik kan het wel af."

Hij wilde de volgende dagen nu werkelijk aan het werk, de Maandag was hem maar half bevallen.

„Ik neem nu de kwitanties mee voor morgen, dan behoef ik morgenochtend hier niet te komen," zei hij. „Dat spaart tijd uit. Als er iets aan de prijzen veranderd is, hoor ik dat wel als ik opbel."

Het voorstel was revolutionnair, maar Verloop knikte. „Zoals je wilt." Nadat hij zijn boeltje bij elkaar had gezocht, vertrok Jonathan met het vermoeide air van een groot man. Dit air bleef hem de gehele avond bij en het breidde zich uit door zijn gehele lichaam, toen hij in de krant vergeefs het bericht zocht van een geheimzinnige inbraak in het huis van burgemeester jhr. A. van Titsentatsen te Badenoord. „Ik ben niet meer Jonathan de Buysert," sprak hij tot zichzelf. „Ik ben de gehele wereld." Hij had wel eens op politieke spotprenten gezien, hoe een staatsman of een dictator werd afgebeeld als een spin of een man met hele lange armen, die de aarde omvatte. Ook hij omvatte nu de aarde en terwijl hij rustig in een stoel zat, zag hij zichzelf reeds als generaal in Buenos Aires, als geldmagnaat in Yokohama, als negerkoning in Asjanti en als bedelaar in Voor-Indië. Hij voelde, hoe zijn handen zich uitstrekten, hoe zijn lichaam uitvloeide en zijn eindeloze macht maakte hem reeds vermoeid: een verantwoordelijk mens met vele zorgen, hoezeer iedereen ook op zijn wenken vloog.

„Koffie," had hij tegen zijn hospita gezegd en het goede mens, dat haar karig betalende kostgangers anders nooit iets zou bereiden, dat niet strikt volgens de gewoonte op de vaste uren werd verstrekt (de vaste uren, mijnheer De Buysert, en u was weer een uur te laat voor het eten), had zich naar de keuken gespoed, geheel vergetend, dat het stereotype antwoord behoorde te zijn (handen afvegen aan de boezelaar): „Het is hier geen café, maar een pension."

De koffie was niet eens waterig en de hospita bleef in de eetkamer dralen, wachtend op zijn verdere orders, maar Jonathan keek peinzend naar een paar lege bananenschillen, naar de vetvlekken op het kleed, dat er de vorige dag toch schoon was neergelegd, naar de groen met rode varen op het penantkastje en de coupe met bazuinblazers op de schoorsteenmantel. De energie van jaren, de kracht van velen concentreerde zich als verdichtend gas tot een starre massa, als de electronen in een fel lichtende en hete ster....

Hij zuchtte en ging met lome schreden de trap op naar zijn kamer.

De volgende dag stond hij vroeg op. Om acht uur was hij al op straat en telefoneerde zijn kantoor. De prijzen waren onveranderd. Jonathan zette het strakvermoeide gezicht, waarmee hij de vorige avond naar bed was gegaan en begon aan zijn dagtaak. Om twaalf uur had hij al zijn klanten van die dag bezocht, verkocht zonder veel woorden kaas aan lieden, die anders alleen boter namen en inde kwade posten met een hooghartig gelaat. Hij was vriendelijk en nors zonder een spier op zijn gezicht te vertrekken en behandelde de mensen, die hij bezocht als een dokter, die zijn patiënt de moed en het vertrouwen komt geven, die noodzakelijk zijn voor hun genezing. Hij informeerde niet naar de gezondheid der kinderen en wijdde geen dichterlijke woorden aan het mooie weer, klachten weerlegde hij nauwelijks en met verstrooid gelaat, duidelijk te kennen gevende in zijn houding, dat hij voor iets anders kwam. Zijn rug was breed, als hij voor de toonbank stond en hij had het gevoel, dat vele Jonathans naast hem stonden. Hij trachtte niet te overtuigen of te discussiëren, hij wás overtuigd en de man tegenover hem meestal eveneens. De vrouwen waren moeilijker en hij keek verwonderd uit zijn roes van zelfgenoegzaamheid op, toen één van hen, die wanneer hij in zijn alledaagse nederigheid bij haar kwam, tot de gemakkelijksten behoorde, ongemotiveerd begon te vitten. Zij prikte hem met haar woorden de winkel uit en hij haalde buiten enigszins beduusd zijn schouders op, maar dit incident bracht hem niet van de wijs; bij de volgende klant boorde hij drie achterstallige kwitanties uit de geldlade en was verdwenen met een bestelling voor zijn tegenstander merkte, dat hij overdonderd was.

Diezelfde middag verkocht hij aan de „Dorema" en aan Soepeyn in zijn eigen gedaante; boter één cent onder de door Enderman opgegeven prijs voor de gewone winkeliers en eieren slechts vijf cent lager. Een resultaat, dat geen van zijn medereizigers ooit bij deze grote firma's had kunnen bereiken. Hij kwam om vier uur op het kantoor en verdween met zijn kwitanties voor Donderdag, eerbiedig nagestaard door het gehele personeel. Hij liet het ontvangen geld achter met een boodschap voor Verloop, dat hij de volgende dag vrijaf zou nemen wegens familieomstandigheden.

Hij besteedde de zichzelf eigenmachtig toegewezen Woensdag als een handelsreiziger met vacantie; hij nam een retour derde klas naar Zandvoort, huurde een badstoel, lunchte in een goedkoop restaurant, maakte een wandeling door de duinen en zorgde met het avondeten weer thuis te zijn. De zon had hem verbrand en hij voelde zich rozig, even dacht hij aan Doris, blond als de zon en prikkelend...... als de zeelucht? Nu, dat niet bepaald, neen, nu geen zijsprongen: eerst alles afhandelen. Hij bleef op zijn kamer zitten lezen, breeduit als in een badstoel, in een boek, waarin de hoofdpersoon, een detective, zich op elke bladzijde onherkenbaar vermomde door middel van hoeden, die hij buitenste binnen opzette en jassen die hij achterste voren aantrok. Met een flauw glimlachje volgde Jonathan de snelle verwisseling der snorren en de verandering van gestalte met behulp van opgestroopte kleren en intussen wreef hij met enige vertedering zijn eigen knie. Amateurswerk, hij kon als hij wilde...... maar hij wilde niet. Hij had er genoeg van. Niet voor altijd en de mogelijkheid, het vermogen stond als rustige zekerheid achter al zijn denken, maar voorlopig had hij een kater.

Donderdagsmorgens, toen hij naar de prijzen vroeg, zei de juffrouw, dat de heer Enderman hem dadelijk wenste te spreken. „Zeg hem maar, dat ik tegen vijf uur op de zaak kom," zei Jonathan en hing de hoorn op de haak. Die dag bezocht hij behalve zijn eigen klanten een tiental grote hotels en elke tegenwerping met een bruusk gebaar opzij schuivend (offertedag of niet, nodig of niet nodig: *Hij kwam boter verkopen*), wist hij tot de hoogste eet- en drinkinstanties door te dringen en met een zakboekje vol orders meldde hij zich tegen zessen bij zijn superieur, dan heer L. T. Enderman.

„Zo, de Buysert," sprak deze joviaal. „Geen slechte zaken gedaan, de laatste dagen, wel?"

Dat is nog eens een opfrissing!

„Het gaat wel, mijnheer Enderman", sprak Jonathan en de baas presenteerde een sigaret.

„Ik had je vanochtend al willen spreken", begon zijn werkgever. „Een gek geval. Ik kom gisteravond laat op kantoor, zegt Verloop tegen me: Je hebt gelijk gehad met dien de Buysert, hij verkoopt alsof hij gek geworden is. Zo weinig? vraag ik. Je mag wel weten, dat ik nu niet bepaald huizen op je bouwde. Komt Verloop met een lijstje van Maandag en Dinsdag. Met elkaar een 75 vaten boter en bij de tweehonderd kistjes eieren, afgezien nog wat er op het eind van de week nog van die winkelverenigingen binnenkomt. Dat was

VIEZE POTEN OF NIET...? HECTOR IN TWEESTRIJD

goed van je gezien om hem naar de „Dorema” en naar Soepeyn te sturen. Ik zeg: ik heb niks gestuurd. Hij zegt: kom, je weet toch wel, dat je even na negenen terugkwam en me zei, dat ik De Buysert in plaats van Van der Sluis en Hoogterp... Ik zeg: toen zat ik al op de trein. Nou vraag ik je.”

Op dat ogenblik verscheen het hoofd van de telefoonjuffrouw boven het matglas van het „privé-kantoor”. Tegelijkertijd opende ze de deur. „Telefoon voor mijnheer.”

„Een ogenblik.” Enderman verdween. Jonathan peinsde zonder gedachten. Buiten het glazen hok roesde het, in het pakhuis sloeg een motor aan, de kassier rinkelde met geld. Enderman kwam weer binnen: „Nou, wat zeg je er van?”

Jonathan haalde zijn schouders op. „Hoe kan ik dat weten?”

„De kassier zei, dat je laat wegging en omdat het jou aanging... Weet je,” zei de boterhandelaar geheimzinnig, en hij boog zich naar Jonathan toe: „Het is spiritistisch. Verdomd als het niet waar is.”

„Maar trek het je niet aan,” vervolgde hij, toen hij zag, dat Jonathan een afwerend gebaar maakte. „De orders zijn goed, daar niet van. En ik zal je de salarisverhoging geven, die je wil hebben. Ja, dat zei ik ook nog. Die jongen moet salarisverhoging hebben; op het ogenblik, dat jij een bandje liet plakken of wat anders, dat weet ik zo net niet, want je fiets heeft aldoor in het pakhuis gestaan, zei de kassier. Op datzelfde ogenblik sprak ik met mijn compagnon over jouw salarisverhoging, terwijl ik in de trein zat. Nou, is dat een mop?” Hij lachte en sloeg zich op de knieën, maar keek Jonathan intussen bijna verlegen aan. „En nou die reusachtige verkopen: als je zo doorgaat maak je ons allemaal rijk, dat zeg je wel niet als patroon, maar jij weet er meer van, denk ik zo. Stille wateren hebben diepe gronden.”

Het zijn de grofste materialisten, die het snelst aan het bovennatuurlijke geloven, dacht Jonathan. Mystici uit gebrek, niet door overmaat aan kosmische harmonie. Ik mag wel oppassen anders gaat hij nog voor mij op zijn knieën liggen; God of Mammon: het is hem hetzelfde en wie van ons mag hem dat eigenlijk kwalijk nemen? Werp de eerste steen maar en kijk dan in je eigen hartje. Het was plotseling even stil, binnen en buiten.

„Ik ga niet door”, zei Jonathan en zijn stem klonk onnatuurlijk hard. „Ik ga weg. Als het kan, als u het goedvindt: vandaag voor het laatst.” Enderman stond op, er werd op de ruit getikt. „Ik ben er niet”, schreeuwde hij hees. „Kom,” vervolgde hij even hees, doch zachter, „dat kan je niet menen, jong.” Zijn toon was vaderlijk en Jonathan wankelde. Met die toon verkoopt hij zijn boter en kaas zo goed, schoot hem door zijn hoofd en hij wankelde niet meer. „Waarom zou je veranderen? Je kan hier krijgen wat je hebben wilt.”

„Daar gaat het niet om,” zei Jonathan. „Ik schei er mee uit en liefst zo gauw mogelijk. Het zit me tot hier.” Met de rug van zijn hand streek hij over zijn keel. „Ik ga niet naar een ander”, voegde hij er geruststellend bij.

„Het spijt me,” begon Enderman. „We zouden zo goed samen kunnen werken. Je kan toch zeker tot Zaterdag over een week blijven, niet?”

„Liever niet,” zei Jonathan. „Ik heb goed verkocht deze laatste dagen, meer dan anders in twee weken. Salaris vraag ik niet.”

„Als je besluit vaststaat: ik wil je niet tegenhouden, maar ik vertrouw er op, dat je niet naar een ander gaat.” Enderman stak zijn hoofd door de deur. Even werd Jonathan getroffen door dit hulpeloos logge lichaam met een afzakkende broek. „De provisielijst klaarmaken voor De Buysert van deze week,” riep de ander. „Ze zijn toch allemaal goed?” vroeg hij weer binnenkomend.

„Alleen hotels en winkelverenigingen, verder de gewone klanten.”

Jonathan haalde zijn kwitanties te voorschijn en gaf het geïnde geld aan zijn baas.

„Je doet jezelf te kort, want de bestellingen van de filialen zijn nog niet allemaal binnen,” probeerde Enderman nog.

„Er is niets aan te doen, baas,” zei Jonathan.

„Ik begrijp je niet... eenentwintig, tweeentwintig en drie van honderd, het klopt. Is die provisielijst nog niet klaar,” schreeuwde hij zonder op te zien. „Neem nog een sigaret.” Een jongen bracht de lijst.

„Dat wordt ƒ 112.— extra provisie. Het was voordeliger geweest als je deze week een hoger salaris had gehad, dan was je vast quantum groter geweest, jongeman. Enfin, ik zal je toch ook maar je salaris voor deze week uitbetalen. Kijk, klopt het?”

„Ja, patroon.” Jonathan stond op en gaf hem de hand. „U bent de slechtste niet geweest”, voegde hij er bij.

„Nou jongen. Het beste verder. Je zult wel je goede redenen hebben voor deze stap, hoewel ik ze niet begrijp. En denk er om, dat je hier weer terugkomt, als je het nog eens wilt proberen.”

Geen verwijt, dat ik hem weken lang geld gekost heb en dat ik op het ogenblik, dat hij aan me gaat verdienen, er mee ophoud, dacht Jonathan, terwijl hij werktuigelijk elk van het kantoorpersoneel de hand schudde. Zij zeiden weinig, enkelen keken hem bijna ontsteld aan: hoe kon men zo maar uit een vaste baan weglopen in deze tijden? Want de baas had hem niet weggestuurd, dat stond vast, met zo'n verkoop! Niet opgespeeld van je gooit je toekomst weg, je bent ondankbaar, je bent... even keek hij het pakhuis rond. Zijn fiets liet hij staan. Nooit van zijn leven wilde hij meer fietsen. Even trachtte hij zich te realiseren, hoe het afscheid geweest zou zijn, als hij ontslagen was, maar onmiddellijk zag hij de even weggezakte wangen van Enderman, bollend en kreukelig als zijn broek, het ruwe gebaar, vertrouwd en gevreesd. Toch een man! Eerst nadat hij een paar huizen ver gelopen had, schoot zijn ene hand naar boven: Vrij!

IV.

Jonathan zuchtte. Vrij! Ook een gave bindt. Als men eenmaal in staat is een bepaalde handeling te verrichten valt het moeilijk haar na te laten. De aanleg tot knutselen brengt iemand naar de timmermanswerkplaats, de aanleg tot stelen brengt hem naar de gevangenis. Een zeker talent houdt zijn gelukkigen bezitter evenzeer in bedwang als het gebrek aan welk vermogen dan ook hem vastzet op een bepaalde plaats. Zijn gave had hem van de boter en eieren verlost, maar hierdoor had hij zich aan haar overgeleverd.

En wat nu? Hij was er van overtuigd, dat hij eens ten offer zou vallen aan zijn zucht voor avontuur: een willekeurige naam, ergens gelezen in telefoon- of adresboek en onnadenkend uitgesproken, terwijl de man al dood was. Hij zou tegen die neiging vechten als de gelovige tegen de zonde, hij zou dieper en dieper zinken. O, zeker, hij zou maanden lang weerstand bieden en zijn hels talent ongebruikt laten, al was het alleen maar om uit te rusten van die voortdurende persoonswisseling ten einde een ogenblik zichzelf te zijn. Maar langzamerhand zou het verlangen weer in hem opkomen om als een kameleon van uiterlijk te verschieten, aarzelend eerst, dan sneller, als in een roes... van den een naar den ander, in groot gezelschap, de mensen star van ontzetting of opgetogen van bewondering en tenslotte zou hij neervallen, dood na de laatste naam, als een danser, die in zijn mooiste sprong, in het delirium van zijn razende pirouette in elkaar zakt... Kom, kom, hij moest zijn verstand bij elkaar houden. Geef die heren boven geen reden tot lachen, Jonathan. Probeer je te verheugen, dat zal je niet moeilijker vallen dan het opwekken van die sombere gedachten. Alles is een kwestie van omschakeling.

Hij zat al weer in de kroeg en bladerde weer in het telefoonboek, dat hij aan den kellner gevraagd had. Het telefoonboek: zijn Circe, zijn Messalina en Cleopatra, zijn fatale vrouw. De zonde. Jonathan kuchte. Hij twijfelde of ze allemaal wel fataal waren geweest, als de mannen, waar ze mee omgingen haar niet zo hadden willen zien. Enfin. De Dood, een beetje griezelig om mee te beginnen. De Dooyer, tandarts, liever niet. De Droes, een soort krankzinnigheid, ook niet. De Drommel, rare namen had je toch in het telefoonboek.

(Wordt vervolgd.)

Helen Jacobs, volkomen geconcentreerd op het spel, bezield door de gedachte: „Ik móét winnen."

Helen Jacobs' noodlot:

ALTIJD „NUMMER TWEE" TE ZIJN

Telken jare wordt de kleine Londense voorstad Wimbledon overstroomd door de beste tennisspelers en speelsters ter wereld. Alle werelddelen zijn hier vertegenwoordigd door jonge mensen, die van Wimbledon sportieve eer en — als gevolg daarvan — maatschappelijke welstand verwachten. De besten worden beroepsspelers en spelen zich in enkele jaren rijk.

Haar gelaat vertrokken door de inspanning van de strijd, weerstaat Helen Wills de vertwijfelde aanvallen.

Mevr. Wightman, de captain van de Amerikaanse speelsters, verzoekt de over de baan hinkende Helen Jacobs op te geven. „Zo kun je niet verder spelen!"

Maar Helen II zet door tot het bittere einde, verliest kansloos de tweede set met 6—0 en wenst met een vermoeide glimlach de nieuwe kampioene geluk.

De nederlaag en ik hebben elkaar al zó vaak ontmoet, dat we goede vrienden zijn geworden." Tot deze uitspraak kwam Helen Jacobs, een der moedigste speelsters, die Wimbledon ooit gekend heeft, in de aanvang van dit tennisseizoen, dat voor haar de bekroning van een tienjarige carrière beloofde te worden.

Maar het was wel heel bitter, dat zij deze oude vriend moest ontmoeten juist toen zij op het punt stond een tien lange jaren gekoesterde illusie te verwezenlijken: Haar meerderheid te tonen over de beroemde Helen Wills in het grote tournooi van Wimbledon.

Er zijn weinig vrouwen, wier leven zo geheel en al door de sport in beslag wordt genomen als Helen Jacobs; eigenlijk is er niet één, wier doen en denken zó volkomen ingesteld zijn op het ideaal de tenniskoningin van Wimbledon te worden.

'n Tragedie... het is een groot woord voor tennis, dat niets anders behoort te zijn dan een spel, een luchtige bezigheid, die afleidt en vreugde verschaft, maar toch moet Helen Jacobs' jarenlange strijd tegen de nederlaag zo betiteld worden.

Het noodlot wilde, dat zij in dezelfde periode zou spelen, waarin een dier figuren op de voorgrond trad, zoals er slechts één in 'n mensenleeftijd voorkomt: Helen Wills. In de tien jaren, dat Helen Jacobs tot de grote internationale klasse behoort, staat de kleine, tengere figuur van „miss Pokerface" haar voortdurend in de weg en nimmer mocht zij er in slagen deze weergaloze speelster te verdringen.

Viermaal ontmoetten zij elkaar in de eindstrijd van het Wimbledon-tournooi, dat als een onofficieel wereldkampioenschap geldt.

In 1929 en 1933 versloeg Helen Wills haar gemakkelijk. Het derde treffen in 1935 werd echter een oneindig grotere teleurstelling. In de beslissende derde set leidde zij met 5—3 en 40—30, hetgeen zeggen wil, dat één welgerichte slag haar de overwinning zou brengen. Hier had Helen II de kans van haar leven om Helen I te worden. Zij faalde echter op het critieke moment en een zeker schijnende overwinning werd een wrange nederlaag.

Waarom? Omdat tegen het genie niet te spelen valt. En Helen Wills is waarlijk een geniaal speelster, wie de begaafdheid voor het elegante spel is aangeboren. Wat vele anderen door moeizaam trainen, jaar in jaar uit steeds maar weer oefenen, kunnen bereiken, lukt haar spelenderwijs. Doch bovenal doet het genie zich gelden op de critieke ogenblikken van de strijd, wanneer de snelheid van reactie en het strategisch inzicht van hoger waarde zijn dan physieke kracht. En dat geschiedde in die grote strijd van 1935.

Twee jaren zag Wimbledon Helen Wills niet spelen. In 1936 won Helen Jacobs de titel, het jaar daarop werd zij verslagen door miss Round, omdat zij niet geheel hersteld was van een ziekte. Echter beloofde 1938 de vervulling van haar ideaal, toen Helen Wills op 32-jarige leeftijd het waagstuk ondernam, haar oude stijl nog eens te meten met de moderne spelopvattingen der tegenwoordige generatie.

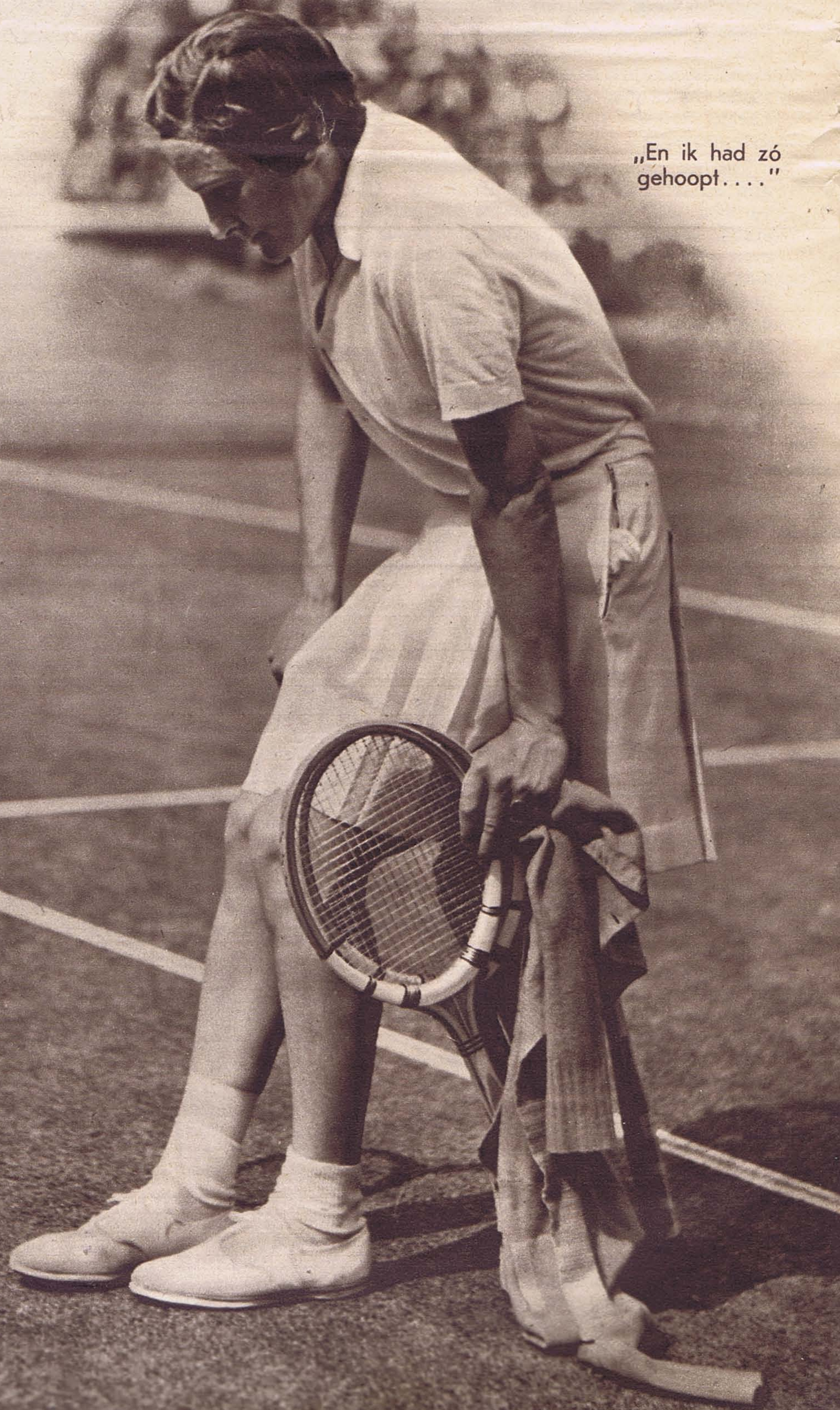
Reeds zevenmaal had Helen I Wimbledon gewonnen. Viermaal als meisje en driemaal als getrouwde vrouw, als mevr. Moody—Wills. Thans, als gescheiden vrouw, zou zij voor de achtste maal de titel willen behalen.

Weer bereikten de twee vrouwen, die in dezelfde straat in de Californische stad Berkeley wonen en bijna 10.000 K.M. naar deze tennismatch hadden moeten reizen, de finale. Rustig wachtte Helen II haar grote tegenstandster. De nederlaag had haar veel geleerd en de wijze, waarop zij de finale had bereikt, was veel overtuigender geweest dan Helen Wills' moeizame opmars.

Maar op het beroemde centre-court, omringd door duizenden toeschouwers, wenkte haar plotseling haar oude vriend: de nederlaag...

Enkele dagen tevoren, tijdens haar training met den beroemden beroepsspeler William Tilden, verwondde zij een enkelpees. En juist toen zij, na een minder fortuinlijke inzet, het spel geheel in handen scheen te zullen nemen en haar rivale eindelijk zou verdringen, deed zij een misstap en verstuikte haar enkel, zodat zelfs gewoon lopen haar een kwelling werd.

Zonder weerstand moest zij zich laten verslaan. Moedig wees zij het verzoek van haar captain af, die zei: „Geef op, je kunt niet verder spelen!" Want in het vervullen van haar sportieve plicht... daarin is Helen de Tweede altijd de eerste geweest!

„En ik had zó gehoopt. . . ."

Een ouderwetse Schiphol-dag

Duizenden en duizenden mensen zijn verleden Zaterdag op het Amsterdamse vliegveld Schiphol tesamen geweest ter ondersteuning van het standpunt van het gemeentebestuur, dat Amsterdam Schiphol als vliegveld wil behouden. Dit is een overzicht van een gedeelte van het terrein en reeds hieruit kan men zien hoe groot de belangstelling was voor het vraagstuk, dat door de Amsterdamse burgerij wel als zeer „brandend" wordt gevoeld. En als men daarbij in aanmerking neemt, dat het weer Zaterdagmiddag tegen het aanvangsuur een vrij dreigend karakter aannam, waardoor velen de grote reis naar het verafgelegen vliegveld, waar weinig kans op beschutting was, liever niet aanvaardden, kan men nagaan, hoezeer de hoofdstad op het behoud van dit vliegveld is gesteld.

Een der wedstrijdboeien op de Hillegersbergse plas, waar Zondag wedstrijden zijn gehouden. De fotograaf stelde zich op bij een der boeien, die door de deelnemers gerond moesten worden. Rechts ziet men een aantal twaalfvoetsjollen, die dat reeds gedaan hebben, links komen er enige B.M.'s aan, die hun draai nog moeten nemen.

Ter aanmoediging van cactuskwekers: een groepje Echinopsissen, van den heer J. v. d. Maazen te Assen. Tien jaar geleden waren het bolletjes zo groot als een hazelnoot en nu zijn ze zó. Sedert acht jaar bloeien ze regelmatig, ieder jaar dertig bloemen, van een zuiver witte kleur en zeer welriekend.

Te IJmuiden zijn Zondag de wedstrijden voor de korfbalkampioenschappen van de Arbeiderssportbond gehouden. Santpoort behaalde daarin de overwinning. Hier ziet men de Santpoortenaren in actie tegen Dordrecht, dat zij met 3—0 versloegen. Dordrecht is op deze foto in de aanval.

„de laatste nieuwe"

Ook een order

Dit is de geschiedenis van twee handelsreizigers, die op een avond elkander ontmoetten in een treincoupé. De eerste, zekere A., hield ervan een praatje te maken, doch de tweede, B., las vlijtig in een boek, zonder iets te zeggen. A. was de eerste, die de stilte verbrak.

„Heb je vandaag nog orders geboekt?" vroeg hij.

B.: „Nee."

A.: (na een poosje): „Heb je van de week nog orders geboekt?"

B.: „Nee."

A.: „Van 't jaar dan?"

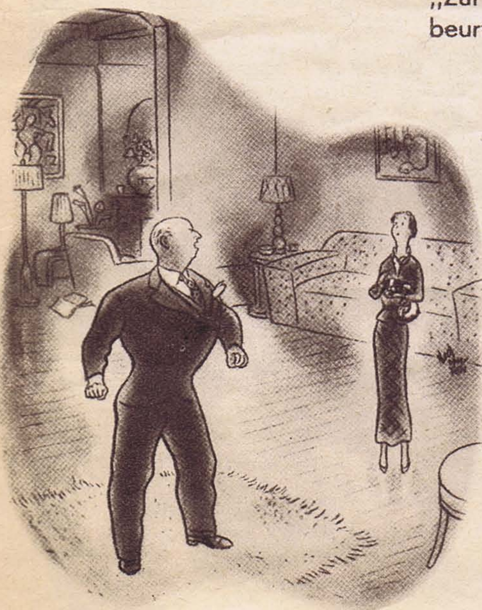
B.: „Eentje maar."

A.: (opspringend): „Maar mijn lieve hemel, man, waar reis jij dan in?"

B.: „In oorlogsschepen."

„Zal ik het koperwerk meteen maar een beurt geven, generaal?"

„Ik heb er schoon genoeg van om me altijd door *jullie tweeën* op de kop te laten zitten!"

(Life)

Prettig

Paul Peper liet zich ergens scheren en natuurlijk maakte de kappersbediende een praatje:

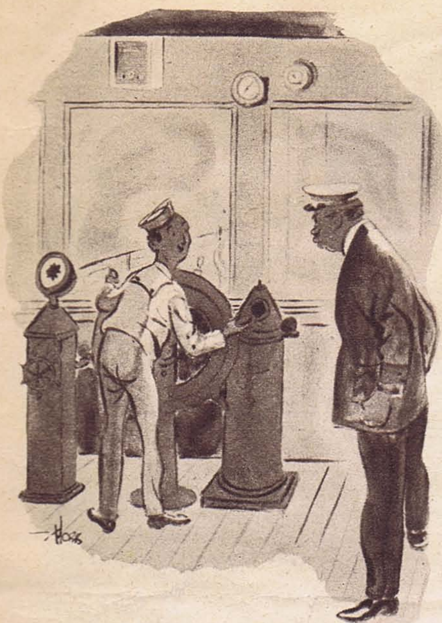
„U moet weten," aldus deze gezellige man, „dat wij een geweldig strengen chef hebben. Als wij iemand ook maar even snijden, dan moeten wij een kwartje boete betalen."

„Dat is niet zo best," vond Paul Peper.

„Maar vandaag," ging de bediende door, „kan het mij niets schelen. Ik kan nu doen en laten wat ik wil, want ik heb honderd gulden uit de loterij getrokken."

„Ik drink niet en ik rook niet."
„Gewoon een man zonder ondeugden!"
„Nee, dat ook niet.. ik spreek nogal eens onwaarheid."

(Berl. Ill.)

„O, kap, we waren haast beroemd geweest! Het scheelde maar een haar, of ik had de „Nieuw Amsterdam" aangevaren."

(Pass. Show)

Ook toevallig

„U lijdt aan dezelfde kwaal als een andere patiënt van mij," zei de dokter. „Die piekerde zich bijna dood over een rekening van zijn kleermaker."

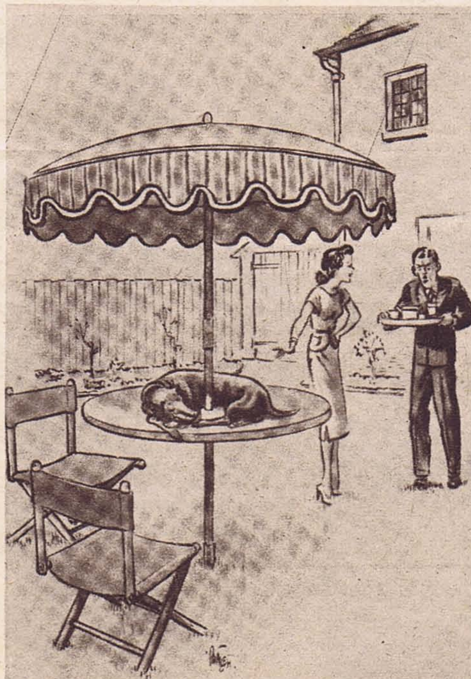
„En hebt u hem genezen?"

„En of! Hij denkt nu helemaal niet meer aan die rekening."

„Tja, dat weet ik," merkte de patiënt op, „ik ben n.l. die kleermaker."

•

„O, dokter, ik ben toch zo verschrikkelijk zenuwachtig; elke avond, voor ik slapen ga, ben ik doodsbenauwd, dat er wat onder het bed ligt. Weet u daar niets tegen te doen?"
„Zeker, zeker! De poten van het bed afzagen!"

„We zullen de thee binnen moeten opdrinken, Piet. Hector heeft de tafel in gebruik."

(Humorist)

Schandaal Ann

Wie het voorafgaande gedeelte niet gelezen heeft, doet goed, eerst deze korte inhoud door te lezen.

Op haar achttiende jaar staat Ann Temple alleen in de wereld. Zij krijgt een betrekking bij het Ashton Reclamebureau, waar zij den Amerikaan Tom Roberts leert kennen. Ann is verloofd met een jeugdvriend, Peter Roland, wien zij beloofd heeft te trouwen, zo gauw zij uit Amerika terug is. Roberts heeft haar n.l. een betrekking te New York aangeboden. Op de boot ontmoet zij Bill Cavanagh, een vriend van Roberts, die zich afvraagt of hij niet verplicht is haar tegen Roberts, die nu eenmaal een zekere reputatie, waar het vrouwen betreft, heeft te waarschuwen. Bill besluit niets te zeggen, „omdat dit meisje immers niets voor hem betekent". De eerste avond reeds neemt Roberts haar mee naar een feestje, waar zij door een beschonken feestganger lastig gevallen wordt. Daarna echter gaat het leven rustig verder, totdat Roberts haar verzoekt als secretaresse met hem naar Chicago te gaan. Onderweg sterft Tom aan een beroerte en Ann wordt gearresteerd. Tenslotte staat zij alleen en Bill Cavanagh, de enige, die haar helpen kan, is naar Europa vertrokken.

Maar Ann vindt tenslotte een betrekking bij een revuegezelschap.

Thuis vindt zij in Marie, de oude huishoudster van Tom Roberts, haar beste vriendin.

Na veel wederwaardigheden, waarvan de meeste onaangenaam, keert Ann naar Engeland terug, om daar te ontdekken, dat Peter erg veranderd is.

„Treed binnen, toekomstige mevrouw Roland", lachte hij, toen hij haar over de drempel trok. De ruime hall was bedekt met kostbare tapijten en toen Peter haar van kamer naar kamer leidde, en haar zijn schatten toonde moest ze haar bewondering wel uiten. Een ogenblik later werd haar bagage bovengebracht en werd de voordeur gesloten.

„Je hebt mijn slaapkamer nog niet gezien, Ann. Het is de mooiste van allemaal. Wil je die niet zien?"

„Laten we daar later even naar kijken", verzocht ze hem. „Foei, wat ben ik moe". Ze zette haar kleine hoedje af en drukte haar handen tegen haar slapen.

„Neem me niet kwalijk, lieveling". Peter sloeg zijn armen om haar schouders. „Ik dacht daar niet zo gauw aan. Hier, laat mij je jas wegbrengen. Ga nu maar zitten. Dat is beter, nietwaar?"

Ze glimlachte hem dankbaar toe en mompelde een paar woorden van dank.

Peter ging een paar passen van haar vandaan staan en draaide zich toen om. „Ik ga dadelijk een huwelijkscertificaat halen. Welke dag zal het zijn, lieveling?"

XXVI

Peter herhaalde zijn vraag toen Ann bleef zwijgen. „Welke dag zal het zijn, lieveling? Ik kan een speciale trouwacte aanvragen en dan behoeven we slechts een paar dagen te wachten."

Ann sprong overeind en liep rusteloos het dikke tapijt op en neer.

„Laten we een maand of wat wachten, Peter", verzocht ze hem. „Ik voel me nu zo verward en ik zou graag precies weten waar ik aan toe was, voordat ik een dergelijke belangrijke stap ga doen".

Peter trok een zuur gezicht. „Ik weet waarachtig niet wat ik aan je heb, Ann. Je doet nu net alsof je niet meer van me houdt. Wat is er toch met je gebeurd? Ik dacht, dat je gelukkig met me zou zijn. Is er iets niet in orde?"

Ann zonk in een diepe armstoel en zei langzaam: „Ik weet het niet. Misschien wel. Het kan ook zijn, omdat ik zo moe ben, maar nu we elkaar weer gevonden hebben, heb ik het gevoel of ik bedrogen ben. Je schijnt veel te verschillen van den ouden Peter, dien ik me herinner. Waarschijnlijk is het allemaal mijn schuld. Ik ben erg veranderd in die twee jaar, dat wij elkander niet gezien hebben. Maar ik weet niet zeker of dat alles is. Ik denk, dat ik al die tijd een man in mijn gedachten heb gehad, die nooit bestaan heeft, behalve dan in mijn verbeelding."

Zij drukte haar handen tegen haar kloppende hoofd en vervolgde: „Daarom wil ik een maand wachten, voordat wij trouwen. Ik wil tijd hebben om je opnieuw te leren kennen. We hebben nu zo lang gewacht, Peter, dat we zeker nog wel een maandje kunnen wachten."

„Waar wil je op wachten? Je hebt me toch nog steeds lief?"

„Dat denk ik wel", antwoordde zij.

„Dat denk ik wel......", herhaalde Peter woedend, „dat denk ik wel......! Laat ik je dit zeggen, dat er dozijnen meisjes zijn, die zich vereerd zouden gevoelen, als ik ze vandaag nog zou trouwen. Je denkt het alleen maar."

„Het zou wel eens kunnen zijn, dat je me niet eens meer wilde hebben als ik je alles vertel", zei Ann rustig.

„Ik begrijp niet waar je het nu weer over hebt". Hij schopte nijdig een kussen weg, dat op de grond gevallen was. „Als er iets is, dat je hindert, vertel het me in 's hemelsnaam en denk er niet meer aan."

Zenuwachtig schraapte zij haar keel, voordat zij begon.

„Weet je nog, dat ik je in de auto vertelde, dat Tom Roberts gestorven was?"

Peter knikte.

„Ik was bij hem, toen hij stierf", zei ze langzaam. „We gingen samen naar Chicago en hij kreeg een beroerte in mijn coupé".

„O, dat is het, hè?" Zijn mond vertrok tot een hatelijke grijns.

„Je begrijpt het niet, Peter", zei ze.

„Met andere woorden...... juffertje Onschuldig, hè", viel hij haar in de rede.

Boos sprong zij overeind.

„Als je doorgaat met die insinuaties, dan is het maar beter, dat ik niets zeg!" Haar ogen schitterden van kwaadheid. Peter keek haar een ogenblik haast spottend aan, voor hij verder sprak.

„Je zult moeten toegeven, dat het een verhaal is, dat ik moeilijk kan slikken... maar ga door, ik wil de rest ook wel horen."

„Er is niet veel meer te vertellen. Ik werd aan het station gearresteerd." Haar lippen trilden toen zij weer dacht aan

Buiten de deur ontmoette zij Peter.

de ellende, die zij doorgemaakt had op die dag.

„Natuurlijk was het gauw bewezen, dat hij een natuurlijke dood gestorven was", vervolgde zij met trillende stem, „doch niet voordat iedere krant in het land de omstandigheden van zijn dood uitgebazuind had. Hij was n.l. erg rijk en bovendien een getrouwd man".

Terwijl ze sprak had zij haar ogen zorgvuldig afgewend gehouden, doch nu keek ze hem bijna smekend aan. „Je gelooft me toch, Peter?"

Er speelde een merkwaardig glimlachje om zijn mond toen hij haar beide handen in de zijne nam en haar op een kleine afstand van zich afhield. „Jij zegt dat er niets was tussen Roberts en jou en dus geloof ik je. Laten we het vergeten".

„Peter!"

Met een gebaar legde hij haar het zwijgen op. „In orde...... ik heb je lief, weet je. Als een man een meisje lief heeft, dan gelooft hij in haar. Zeg niets meer". Zijn blik gleed langs haar heen. Een paar minuten lang schenen zijn ogen te rusten op een klein tafeltje; toen hij weer sprak was zijn stem veranderd.

„Waarom blijf je eigenlijk niet hier, Ann? Het heeft immers geen zin om naar een hotel te gaan, waar je opnieuw van me gescheiden zult zijn. We gaan trouwen?"

Ann sprong op alsof hij haar geslagen had. Haar ogen staarden wijd van woede en zij had moeite om de bittere woorden tegen te houden, die op haar lippen trilden.

„Bovendien", vervolgde Peter, „heb ik jou ook vertrouwd, toen je me die geschiedenis met Roberts vertelde. Waarom vertrouw je mij ook niet een beetje meer?"

Tom Temple

Haar boosheid verdween. Ze ging im-[illegible] trouwen? Alleen Bill... [illegible]ooit ondervraagd over die [illegible] had haar onschuld als [illegible] aangenomen.

„[illegible]ijf hier, Ann", drong Peter aan. [illegible]ij trachtte haar in zijn armen te nemen. „Ik heb zolang op je gewacht."

Doch haar besluit stond vast. „Neè, Peter."

Hij trok zijn schouders op. „Goed dan. Laten we er niet meer over praten. Ik dacht alleen aan jou, Ann. Ik was ervan overtuigd, dat je het in een hotel erg eenzaam zou vinden."

„O, dat zal wel loslopen", zei ze snel.

„Doe als je wiit, natuurlijk. Ik zal een paar kamers in het Bradley-hotel voor je bestellen en je bagage daar laten brengen."

Hij liep de kamer uit en Ann zonk dieper in de zachte kussens van haar stoel. Ze voelde zich vermoeid en sloot haar ogen. Een flauw glimlachje speelde om haar lippen, doch de zachte voetstappen van den bediende deden haar verschrikt opkijken.

„Hoe lang heb ik geslapen?" vroeg ze hem.

„Bijna een half uur, miss. Mijnheer Roland is uitgegaan. Hij zei me u te laten rusten totdat hij terugkwam. Hij moest even iemand op zijn club spreken. Mag ik u iets te drinken geven? Een cocktail of een whisky soda?"

„Dank je wel. Ik zou alleen graag wat thee hebben. Ik heb in geen twee jaar een goede kop thee gehad." Toen de buttler de kamer uit was, stond zij op en liep de kamer door. Ze was blij, dat Peter uitgegaan was, omdat zij werkelijk een paar uur alleen zijn nodig had om haar gedachten te ordenen. Toen de butler verscheen met een beladen theeblad, vroeg Ann hem waar het dichtstbijzijnde postkantoor was. „Ik moet een telegram naar Amerika verzenden", vertelde zij hem.

„Er is er een hier vlak bij in de straat, miss."

Snel dronk zij haar thee uit, nam een hap van het sneedje brood. poederde haar neus en zette haar hoed op. Ze holde bijna naar het postkantoor in Curzon Street, zond haar telegram af en liep langzaam naar Peter's kamers terug. Buiten de deur ontmoette zij hem.

„Hallo Ann. Wat doe jij buiten? Ik dacht dat ik je slapend achtergelaten had."

„Ik wilde even een telegram verzenden en wat beweging nemen", antwoordde zij. Peter's ogen vernauwden zich bij het horen van het woord telegram, doch hij zei niet. De frisse lucht had een blos op haar gelaat gebracht en nooit had zij er meer begerenswaard uitgezien. Het bloed stroomde vlugger door Peter's aderen. Hij moest haar hebben, zelfs al zou hij zijn vroegere belofte van haar te zullen trouwen moeten nakomen. Als hij genoeg van haar had, zouden zij kunnen scheiden. Wat was rijkdom waard als men zich dergelijke kleinigheden niet veroorloven kon?

„Ik heb twee kaartjes voor de Frivolity-revue vanavond gekocht", vertelde hij haar. „Het is een goed ding en de aardigste meisjes uit de stad spelen er in mee."

„Dan is het beter, dat ik mijn bagage bij elkaar zoek, naar het hotel ga en me gereed maak." Vijftien minuten later bevond zij zich op haar kamers in het Bradley-hotel. De vensters van de zitkamer keken uit op het park. Dankbaar haalde zij de frisse lucht in, nu de hitte van de dag wat geweken was. Londen! Was ze blij of verdrietig nu ze weer terug was? Ze wist het niet. Een golf van pijn stroomde door haar hart als zij dacht aan de kloof, die er tussen haar en Peter ontstaan was. Was het haar fout? Misschien. Zij besloot in ieder geval om erg lief tegen hem te zijn vanavond.

Peter mixte cocktails toen de butler haar aandiende. Zijn correcte avondkleding deed zijn gelaat en figuur op hun voordeligst uitkomen. Hij zag er nu iets meer uit als de Peter van vroeger. Hij zwaaide met de shaker toen zij binnentrad en riep: „Je ziet er lief uit, schat. De cocktails zijn direct klaar."

Hij dronk drie glazen tegen Ann één. Toen hij er bij haar op aan drong om nog een glas te nemen, protesteerde ze. „Ik word dronken als ik nog meer neem."

„Wat kan dat nu schelen? Ik ben er toch bij om op je te passen!"

Uit de manier waarop hij lachte, maakte Ann op, dat als er iemand was, waar op gepast moest worden, hij dat was. Ze zette haar glas neer.

„We komen nog te laat in de schouwburg als we niet opschieten."

„Goed. Laten we dan gaan." Peter's stem klonk schor. Zij had een idee, dat hij van de cocktails geproefd had, voordat zij kwam.

XXVII

Zij dineerden in een modieus restaurant. Ann keek met belangstelling om zich heen en zij was zich bewust van menige nieuwsgierige blik, die in hun richting geworpen werd. Peter scheen iedereen te kennen èn hij deelde in alle richtingen vriendelijke hoofdknikjes uit.

Hij bestelde een geweldige hoeveelheid champagne en toen zij zei: „We hebben geen tijd om dat allemaal op te maken", antwoordde hij: „We kunnen in ieder geval ons best doen." Tegen den kellner zei hij, dat hij het overgeblevene mee kon nemen om het met zijn meisje te delen.

„Merci monsieur."

Ann zag een glimp van pret en ook van verachting in 's mans ogen en in stilte hoopte ze, dat Peter geen dronkemansscène zou gaan beginnen. Op dit ogenblik was ze blij, dat hij klaarblijkelijk tegen ongelimiteerde hoeveelheden alcohol kon.

„Weet je zeker, dat je graag naar de schouwburg gaat?" vroeg zij hem toen zij in de auto zaten.

„Natuurlijk, Waarom niet? Ben je niet goed?" Hij dreigde speels met zijn wijsvinger. „Ondeugende Ann... ze heeft teveel champie gedronken... geef Peter een kusje..."

„Nee, hier niet", protesteerde zij. „We zijn nu op Piccadilly en iedereen kan ons zien."

„Wat kan ons dat schelen... kom hier... één kusje maar." Plichtsgetrouw boog Ann zich naar hem toe en drukte een vluchtige kus op zijn verhitte wang, daarbij haar tasje latende vallen om zijn omarming te ontgaan.

„Niet veel aan dat zoentje", gromde Peter. „Als ik jou nou 's een zoen geef, dan zou ik..." Zij heeft nooit geweten wat hij dan wel doen zou, want op dat moment stopte de wagen voor de ingang van het Frivolity Theater. Zij stapte uit en wachtte totdat de chauffeur hem had helpen uitstappen. Een nieuwsgierige straatjongen lachte toen hij wankelde. Haar gelaat gloeide. Peter was geheelonthouder geweest in de oude dagen. De vraag was of zij, als ze zijn vrouw was, hem de eigenschappen, die haar zo dierbaar waren, weer terug kon geven. Haar gedachten wilden zich nu niet met dat probleem bezighouden. Zij gaf hem een arm en leidde hem naar hun plaatsen op de eerste rij. Het gordijn ging juist op toen zij door het middenpad wandelden en Ann was dankbaar voor de duisternis, die hen omgaf. Gedurende het eerste gedeelte van de voorstelling klapte Peter hard in zijn handen en gilde van het lachen bij iedere grap, die de dikke komiek verkocht. De girls waren knappe meisjes, maar ze haalden niet bij de Amerikaanse. Ann vroeg zich af wat Peter zou doen als hij wist, dat zijn toekomstige vrouw eens een van hen geweest was. Die wetenschap zou waarschijnlijk voldoende voor hem zijn om haar te verachten.

„Prachtvoorstelling, hè?" De pupillen van Peter's ogen waren groot en zijn gelaat transpireerde. „Vind je het niet prachtig, schat?"

„En of." Tegen het midden van de voorstelling kwam Peter een beetje bij. Hij drukte zijn hand tegen zijn hoofd en kreunde.

„Oej. Zou je het vervelend vinden als we weggingen? Er zijn tienduizend hamers in mijn hoofd bezig." Ann genoot werkelijk van de revue, maar zij gaf graag aan zijn stem gehoor. Toen zij eenmaal weer op straat waren, schrok zij van zijn bleekheid. Zijn gezicht was vaalbleek en om zijn ogen lagen diepe blauwe kringen.

„Wat scheelt eraan, Peter?" vroeg zij ongerust. Zij greep zijn arm om hem te ondersteunen.

„Ik voel me niet lekker", mompelde hij. „Beter dat ik maar naar huis ga."

Tijdens het korte ritje naar zijn flat, lag hij ineengezakt in een hoekje van de taxi. Ann was bang. Hij zag er doodziek uit. Bij de woning aangekomen, gaf zij den chauffeur vijf shilling om haar te helpen hem naar boven te brengen. Haar rug en schouders deden zeer van het gewicht. toen zij eindelijk zijn deur bereikten. Zij drukte op de bel, doch er was geen antwoord. Peter had blijkbaar zijn bedienden de avond vrij gegeven.

(Wordt vervolgd)

Kabaal om GODIVA
nu, en voor 1000 jaar

Lady Godiva — uitgave twintigste eeuw — maakt na haar verkiezing een rijtocht door het dorp. Het verschil met het jaar 1000 is aanmerkelijk, al was het alleen al door de hypermoderne „stalknecht", die het paard bij de teugel voert.

Een van de vele oude verhalen waaraan de Engelse geschiedenis zo rijk is, is de geschiedenis van Lady Godiva, de vrouw van graaf Leofric van Chester. Deze redde eens de bevolking van een gehele stad, die kans liep door haar heer en gemaal uitgemoord te worden, door hem te beloven, dat zij zonder zelfs maar een hemmetje aan, door Coventry zou rijden. De bevolking droeg haar echter op de handen en iedereen gaf aan haar verzoek om binnen te blijven en alle ramen en deuren te sluiten, gevolg. En de graaf, die natuurlijk achteraan reed om van de smaad, zijn vrouw aangedaan, op rustige en voor die tijd passende wijze te genieten, had een verschrikkelijke strop. Want er was maar één, die in het hele graafschap het waagde zijn ogen op te slaan naar de uitgeklede gravin en die is nu, bijna duizend jaar later, nog bekend als de bonte hond.

We zijn nu bijna aan het jaar 2000 toe, maar nog is de geschiedenis van lady Godiva niet afgelopen. Want dezer dagen kwam er haast opstand onder de schone baadstertjes te Hampton Court in Middlesex, omdat ze niet mee mochten doen aan een historische optocht die daar in de buurt gehouden werd, en waarin lady Godiva mee zou rijden. Dat wil zeggen, dat ze dan nu om der wille van de vooruitgang van de geschaving in een badpakje zou gaan...! Maar zelfs dan nog moest het comité van de optocht niets van al die meisjes hebben. En dus gingen deze zelf een wedstrijd houden, wie van hen het meest voor lady Godiva in aanmerking kwam en bovenstaande langharige juffrouw won de eerste prijs.

De geschiedenis vermeldt niet of zij nu door het comité ook als lady Godiva aangenomen is, maar het was voor de meisjes tenminste een genoegdoening. Overigens: deze juffrouw, die men hier ziet rondrijden, heeft een haardos waarvoor de echte lady Godiva zich in haar tijd zeker niet had behoeven te schamen, en die haar bij haar historische rit door Coventry van groot gemak had kunnen zijn. Je hebt er bijna geen badpakje bij nodig, als je dat zo ziet......

Wie van ons tweeën — zie de foto hier beneden — zou de uitverkorene zijn? Van al de candidaten, die voor „lady Godiva" in aanmerking kwamen, bleven er tenslötte twee over: het meisje met de lange haren en de andere, die er minder middeleeuws uitziet. Men koos tenslotte de rechtse en dat valt eigenlijk niet te verwonderen, wanneer men uit dit tweetal een vrouw uit de elfde eeuw moet zoeken.

Zo ziet men het niet elken dag!

Een maal twee is vier!

En het is zelfs niet moeilijk!

Heus, éénmaal twee kán vier zijn, al lijkt het dan onbestaanbaar. Voor een zuinige-vrouw-met-doorzicht is alles mogelijk, zelfs het ogenschijnlijk onbestaanbare! En je hoeft niet eens een rekenkundig wonder te zijn, om vier kledingstukken te maken van wat er in werkelijkheid maar twee zijn......

Je hebt b.v. een donkerblauw mantelpakje van twee jaar geleden. En 't is nu niet om te zeggen: tjonge, tjonge, wat is dat mántelpakje nog mooi, maar méé kan het toch nog best, al wil je natuurlijk „voor g o e d" nog iets anders hebben. En als je nu tóch van plan bent, om iets nieuws te heen vliegen als zou je dan niet iets nemen, een komisch harmonieert met blauw?

Waarom eigenlijk wél?......

Omdat we dan de mogelijkheid hebben, terug- een met het ander te combineren. Een blauw als jasje op een grijs rokje staat niet alleen alleraardigst, maar is bovendien hypermodern! En hetzelfde geldt voor het grijze jasje, gedragen op het blauwe rokje.

Dat zijn twéé mogelijkheden! Je draagt natuurlijk ook dikwijls of alléén het grijze, of alléén het blauwe pakje. Waarmee dan de vier mogelijkheden compleet zijn......

Deze kleurencombinaties zijn natuurlijk tot in het oneindige te variëren. Heb je in je kast een bruin pakje hangen, dan koop je daarbij het best iets in beige, of in geel of groen.

Aardig is ook bij een effen pakje een ruitje, of een tweedstof in harmoniërende kleuren.

Een moeilijkheid bij deze doelmatig bijeen gekochte kleren is natuurlijk het kiezen van de „onderdelen", zoals de blouse, de hoed enz.

Bij de combinatie grijs-blauw is een donkerblauwe blouse of pull-over hét! De hoed kan naar verkiezing donkerblauw of grijs zijn, terwijl de schoentjes vanzelfsprekend donkerblauw worden.

Bij een combinatie van bruin-beige zijn de mogelijkheden groter. Beige, lichtbruin, geel, olijfgroen en lichtblauw doen het daarbij prachtig. Maar neem vooral niet té veel kleuren bij elkaar, als de rok al anders is dan het jasje. Want al is de mode bont; ál te druk is smakeloos!

Zit in het bovenstaande niet meteen een prachtige tip voor uw man, die óók net een nieuw pak nodig heeft? Heeft hij van verleden jaar of van vóórverleden jaar nog een grijs of beige zomerpak over, tracht hem er dan toe te bewegen, dit jaar een blauw of groen sportpak met plus-fours te kopen. 't Is voor de mannen al net als voor de vrouwen dit jaar: er kan gecombineerd worden „naar het u lijkt"!

Bij de grijze of beige broek van verleden jaar doet het sportieve blauwe jasje van 't nieuwe pak het uitstekend, terwijl bij de plus-fours (kom, heren der schepping, zet die schroom eens van u af. Ze zijn in het dragen heerlijk, — nooit knieën! — en het „gekke" valt erg mee!) het grijze of beige colbertjasje een uitstekend effect maakt.

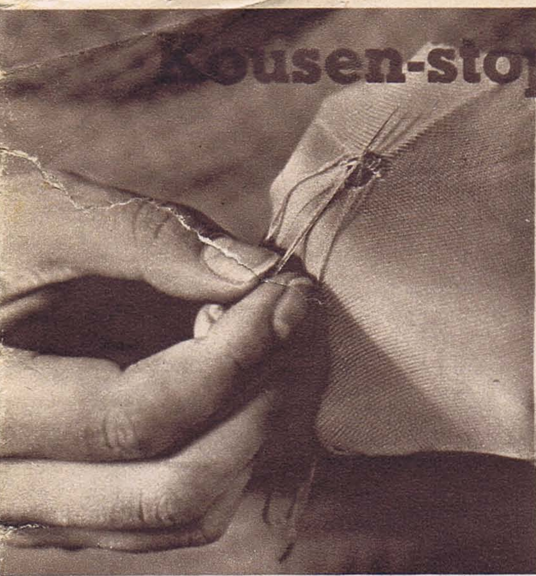
Natuurlijk wordt bij de plus-fours geen vest gedragen, maar op koudere dagen een sportieve slip-over. En laat uw man geen groen overhemd of groene das, — die 't uitstekend doen bij 't grijze of beige pak, — aandoen bij het blauwe jasje... Ook mannenkleren vragen om harmonie in de kleuren!...

Eénmaal twee kán vier zijn. En u ziet, dat het niet moeilijk is óók!

Hebt U wel opg

1 ....het doekje, dat deze lachende schoonheid om haar hoofd bond na het baden, van hetzelfde gebloemd-gestreepte materiaal is als het zonnepakje? De driekwartjas is van witte frotté, met fel-contrasterende knopen. Een heerlijk stelletje om mee te nemen, wanneer de vacantiedagen aan het strand worden doorgebracht en.... wanneer het klimaat eens minder „Hollands" is dan het in de vacanties gewoonlijk blijkt te zijn! De Bilt heeft voorspeld, dat de zomer ook dit jaar niet in alle opzichten „zomer" zal zijn, maar men kan er wel op rekenen, dat Juli te warm wordt. Dan is het weer voor dit pakje!

2 .... dit vrolijke, zwierige toiletje, dat je onwillekeurig doet denken aan een Weense wals, niet anders is dan een wijde lap-met-twee-zijnaden, die in het middel ontelbaar veel keren fijntjes is ingehaald, evenals boven aan de hals en onder de armen, terwijl de mouwtjes daar zomaar zijn aangezet? De stof is doodgewone katoen, die bedrukt is met strepen en bloemen; een dessin, dat overigens hypermodern is.

Kousen-stoppen: nóg eens!

Een goede raad van een onzer lezeressen

Een lezeres, mej. R. Kriebel, Oude Loosdrechtse weg 46, Hilversum, schrijft ons:

„In „WIJ" van 17 Juni j.l. komt een artikeltje voor, getiteld: „Kousen stoppen". Ik ben het met de schrijfster eens: kousenstoppen is een vervelend werk, dat veel tijd vraagt en dat bovendien telkens wéér gedaan moet worden, omdat de stopjes — vooral op de plaatsen, waar de kous het meest te lijden heeft, aan de teen b.v., al gauw weer „dóór" zijn.

Het zal de schrijfster van dit artikeltje en vele andere lezeressen genoegen doen te vernemen, dat er een manier van kousenstoppen is, die veel duurzamer is dan het z.g. matjesvlechten — dat in de regel voor het stoppen van kousen wordt gebruikt en waarvan ook een foto was bijgevoegd — n.l. het *festonneren*. Weliswaar kost dit iets meer tijd dan het matjesvlechten, maar daar staat tegenover, dat de stop veel sterker is en het dus op de duur tijd bespaart. Want gaten ontstaan op plaatsen, die het meest aan slijtage onderhevig zijn en het is dus zaak die slijtplekken zo sterk mogelijk te maken. Bovendien is een „festonstop" naar mijn mening netter dan een „matje" en het werk op zichzelf is minder vervelend.

Men begint met van rechts naar links de steken op te nemen (men werkt dus heen en weer en niet op en neer, zoals bij „matjesvlechten"). Daarna fastonneert men van links naar rechts de gespannen draad om. Dan spant men weer een draad van links en neemt bij het festonneren telkens één steek van de vorige „toer" op (zie tekening).

Als het gat dicht is, wordt met de laatste „toer" de onderkant van de stop aan de kous vastgemaakt en desnoods festonneert men er voor de stevigte nog een toertje onder.

Probeer het eens, u zult zien: de duurzaamheid van uw stoppen (en dus van uw kousen) wordt er belangrijk groter door!

Een uurtje in de warme zon, dat doet een kleine jongen goed!

Een paar aardige vacantie-pakjes

Een werkje voor tante Zus, met behulp van wat oude lapjes

In de tuin, aan het strand, overal waar onze kleintjes van zon en buitenlucht profiteren kunnen, komen zo'n paar luchtige speelpakjes van pas. Het maken ervan levert geen moeilijkheden op en daar voor beide modelletjes ook tweeërlei stof genomen kan worden, kunnen we heel voordelig overgeschoten lapjes of kleine couponnetjes gebruiken. En vergeet u vooral niet, dat men bij effen stof met afstekende biezen of een kleurig borduurseltje ook iets leuks bereikt!

Het pakje voor de kleintjes van twee jaar kan zowel door jongens als meisjes gedragen worden en is ook heel geschikt om er bij koelere dagen een blousje of truitje onder te hebben. In het achterstuk van het broekje en de onderkanten maken we een schuifzoom met elastiek. De dubbele schouderbandjes (5 bij 38 c.M.) worden aan beide zijden toegespitst en van knoopsgaten voorzien. Het bolerotje krijgt in het voorpandje drie schouderstikseltjes. De halsopening wordt tussen het dubbele kraagje gezet. De mouwtjes, naar verkiezing korte of lange, zet men naad op naad vallend in. De kanten worden met schuine repen afgewerkt, evenals de armsgaten en de halsopening van het broekje.

Het pakje voor meisjes van vier jaar heeft een kort lijfje, waarvan het rechterrugpandje slechts tot de middenachterlijn wordt geknipt. Bij het afwerken naaien we dan tegelijk de lusjes van de knoopsluiting mee. Eventueel kunnen we het splitje een paar centimeter in het broekje door laten lopen. We stikken het lijfje vlak langs de kant op de ingerimpelde broek. Voor de sluiting in het kruis onderleggen we de onderkanten en voorzien ze van knopen en knoopsgaatjes. Door de schuifzoom in de pijpjes wordt elastiek gehaald. De zakjes rimpelt men langs de stippellijn tot 9 c.M. in. U kunt daar eventueel ook een schuifje met elastiek in maken.

Komt, moeders en grootmoeders, tantes en zussen, haalt uw lappenmand voor de dag en dan aan de slag!

(Men vindt het hierbij behorende patroon op pag. 14.)

...emerkt, dat...

3 ....het pakje, waarin deze vrolijke Frans boven de aarde bungelt, bestaat uit witte shorts, witte blouse en een soort mouwloos manteltje, dat met een sjerp om het middel wordt vastgehouden? Met wit en blauw bedrukt katoen of linnen is daarvoor de ideale stof. Een heerlijk pakje om je vrij en luchtig in te kunnen bewegen. Ten bewijze daarvan is Fransje zo ongedwongen gaan hangen.

4 ....deze zonnebaadster het allernieuwste draagt op zonnebrilgebied? Namelijk een bril met een spierwit montuur, dat niet alleen fel afsteekt tegen het donkere glas, maar ook tegen de gebruinde huid.

5 De blouse van dit strand-ensemble zit niet vast aan de rok, maar aan het broekje. De rok kan er los overheen worden geknoopt. Wat direct opvalt, is, dat de knopen op de donkere streep in de blouse óók donker zijn. Een heerlijk pakje voor een dag, dat het klimaat te „Nederlands" is om in badpak of andere niemendalletjes te lopen.

Het Instituut doet op fotogebied goed werk!

Er bestaan over het fotograferen verscheidene uitnemende handleidingen, ingewikkelde en eenvoudige, waaruit de beginneling of de verder gevorderde amateur heel veel kan leren. Maar voor velen blijft het grote bezwaar, dat zij geïsoleerd staan, hoogstens van deze of gene een aanwijzing krijgen, maar het in de practijk toch alleen moeten doen. Het resultaat is veel teleurstellingen, ontmoedigingen en tenslotte concludeert de man of de vrouw in kwestie, na veel geld te hebben uitgegeven: ik kan het blijkbaar niet en schei er maar mee uit.

Voor deze grote massa van beginnelingen, vol geestdrift, maar zonder leiding, biedt het Instituut voor Arbeidersontwikkeling een grote uitkomst. Voor hen is het Instituut eigenlijk de toeziende voogd, die er voor zorgt, dat het aan fotomateriaal uitgegeven geld zo goed mogelijk wordt besteed. Bij het Instituut kunnen de arbeiders niet alleen terecht om iets goeds te leren over economie of maatschappijleer, neen, ze kunnen er ook goed fotograferen leren. Het Instituut zorgt er voor, dat zij, die over de nodige belangstelling beschikken, zelf leren ontwikkelen, afdrukken en vergroten.

Tot dit doel heeft het Instituut fotogroepen opgericht, o.m. in Amsterdam, Arnhem, Delft, Groningen, Dordrecht, Hoorn, Rotterdam, Schagen, Utrecht, Zaandam en Zutfen. Mogelijk slaan wij een stad over, doch dat gebeurt zonder opzet. Deze fotogroepen zijn echte werkgroepen, dat wil zeggen, dat er hoofdzakelijk practisch gewerkt wordt en dat er van de ingewikkelde theorie slechts dat geleerd wordt, wat volstrekt noodzakelijk is. Immers: bij het fotograferen komt het voor de overgrote meerderheid der amateurs hoofdzakelijk op de practijk aan. Het laboratorium zorgt wel voor de rest.

Hier wordt in de eerste plaats onderwezen in het maken van een zo goed mogelijk negatief. Onder deskundige leiding trekken de deelnemers aan een werkgroep er gezamenlijk op uit en fotograferen. Eén ding moeten zij, om te beginnen, afleren en dat is het maar raak knippen. Verlangd wordt het maken van een opname, waar een eigen kijk in zit, waaruit karakter spreekt, die een eigen inhoud heeft, iets, waarop wij in deze rubriek van de aanvang hebben aangedrongen. Daarna worden de films of platen in een gemeenschappelijke donkere kamer ontwikkeld. Ieder krijgt er de aanwijzingen, die hij hebben wil en zij, die wat verder gevorderd zijn, gaan alleen hun gang. Hapert er wat, de deskundigen staan met hun adviezen klaar. Vergrotingskokers, afdrukraampjes, lantaarnplaatjes, alles wordt in deze werkgroepen zo mogelijk zelf gemaakt. Werktekeningen zijn beschikbaar.

★

De deelnemers moeten vanzelfsprekend lid zijn van het Instituut. Zij betalen hun gewone Instituuts-contributie en daarenboven, als lid van de werkgroep, een dubbeltje of vijftien centen per week voor het bestrijden van de gezamenlijke kosten. Voor chemicaliën, bakjes, raampjes, papier, en, niet in de laatste plaats, voor de ruime, donkere kamer, waarin veel mensen tegelijk gemakkelijk kunnen werken, zorgt verder het Instituut, resp. de werkgroep.

Eenmaal per jaar komen de deelnemers in een congres bijeen, het foto-congres. Daar worden dan door deskundigen diverse problemen behandeld, nieuwe procédé's besproken en denkbeelden uitgewisseld. Om de fotografie in arbeiderskringen te populariseren, wordt eenmaal per jaar een prijsvraag uitgeschreven. „De Hollandse Molen" was het opgegeven onderwerp van verleden jaar en het aantal inzendingen ging de 300 te boven. De prijzen, ofschoon niet te versmaden, waren voor tal van amateurs toch slechts bijzaak. De hoofdzaak was — en dat was ook het doel van het Instituut met deze prijsvraag — de deelnemers belangstelling bij te brengen voor het Hollandse landschap, kijk te doen geven op het onderwerp.

Over de tot nu toe reeds bereikte resultaten bestaat bij het Instituut grote tevredenheid. Er zit in dit gemeenschappelijke werk thans reeds zeer veel perspectief. Zo beschikt de lichtbeeldendienst van het Instituut over duizenden lantaarnplaatjes, die alle door de leden der werkgroepen zelf zijn vervaardigd. Alleen over 1938 werden 700 plaatjes gemaakt. Men is thans stelselmatig bezig provincie voor provincie af te werken. Over Groningen beschikt het Instituut nu al over een prachtige collectie. De serie plaatjes gaat vergezeld van een syllabus, van een uitvoerige tekst, zodat een inleider aan de hand van zijn plaatjes het gesprokene kan verduidelijken. Een bewijs, dat dit werk inslaat.

★

In totaal tellen de diverse werkgroepen een 500-tal leden. Rotterdam beschikt b.v. over twee schoollokalen, tot donkere kamers ingericht, voorzien van diverse lichten, schakelborden, schijnwerpers enz. Men is zelfs bezig met de oprichting van een eigen smalfilmgroep. De Rotterdammers hebben net zo lang gespaard, tot zij in het bezit waren van een eigen smalfilmtoestel en een eigen projectieapparaat, waarmee al resultaten bereikt zijn, die boven het peil van den gemiddelden amateur liggen.

Ook Amsterdam heeft zijn werkgroep, waar uitstekend gewerkt wordt, zoals ons na een bezoek is gebleken. Een schoollokaal is aan alle kanten dichtgeplakt en tot een voortreffelijke donkere kamer ingericht. Op het ogenblik is er vacantie, de nieuwe cursus begint weer in September a.s.

Als iets waardering en aanmoediging verdient, dan is het dit fotowerk van het Instituut. De beginneling behoeft niet langer hulpeloos met zijn toestel in de natuur te staan. Hij kan zich veilig overgeven aan de goede zorgen van het Instituut.

A. L. van Amstel, Amsterdam. Rolleicord 6 x 6. Zeis Tessar 4.5. Diafr. f. 8. 1/50 sec. Agfa Isopan 17/10 Din. Rodinal-ontw. Afdrukpapier Weber. Ontw. Eukobroom. Een uitstekend geslaagde opname. Bij een vermoedelijke poging om de wolken door te drukken zijn de punten van de voorgevels wat te zwart geworden.

O. Battes, Den Haag. Zeiss-Ikon, Agfa-film. Verdere gegevens ontbreken. Het materiaal, dat ik van u onder ogen kreeg, laat zich zeer goed bekijken en is de moeite waard. Ook deze schemering-opname is goed en dat de horizon en de boei links iets wazig zijn, doet aan de opname niets af. Integendeel.

Dit zijn Duitsers!

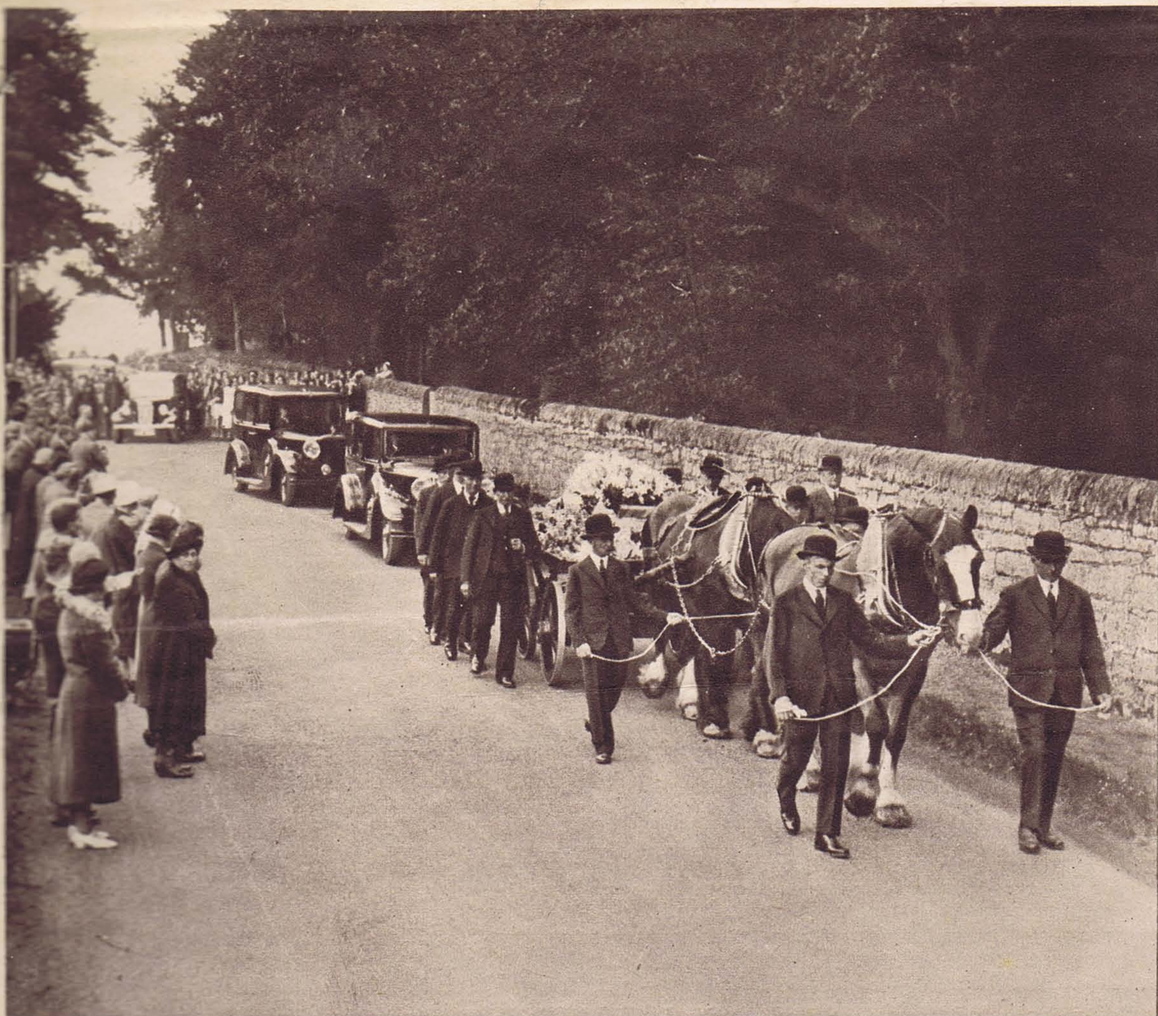
WIJ JOURNAAL

TWEEMAAL JOSEFIENTJE

Tien jaar geleden was ze nog zo, dat de fatsoenlijke mensen — u weet wel, de mensen-die-zo-bijzonder-fesoenlijk-zijn — eigenlijk de neus voor haar ophaalden. Toen had ze de ietwat ongure reputatie van zich in min of meer ontklede toestand over het Parijse variététoneel te bewegen en dat was vooral in Nederland geen al te beste introductie! Ze heeft toen ook in ons land, bij Tuschinski, enkele voorstellingen gegeven, maar daarin was haar bananenschil-japon een weinig naar Nederlandse trant uitgebreid, al was het dan nog geen Kersteniaanse neepjesjurk geworden. En dit is ze, zoals ze tegenwoordig is. Een van onze lezers kwam haar in het Bois de Boulogne tegen en vroeg, of ze even met haar paard wilde blijven staan. En het resultaat ziet men hier: dit is Josephine, zoals ze tegenwoordig is. Ter herinnering: hiernaast een revuescène uit vroeger jaren.

DE BEGRAFENIS VAN EEN KONINGIN-MOEDER

Dezer dagen is de moeder van de Engelse koningin gestorven. Zij is, zoals dat daar bij adellijke families traditie is, begraven op haar eigen landgoed. Op een eenvoudige boerenkar, getrokken door de paarden uit de eigen stal en vergezeld van de pachters van de eigen grond, is haar stoffelijk overschot naar de laatste rustplaats gebracht. Er schuilt iets bekoorlijks in deze eenvoud, die in die omgeving wel echte eenvoud is. De oude Engelse adel is niet in ieder opzicht een milieu, dat men zich ten voorbeeld zou willen stellen, zeker niet voor hen, die zich in hun opvattingen in de eerste plaats strevers naar de vooruitgang weten. Maar toch — en nu vergeleken bij andere streken van Europa, waar elke neergeschoten partijganger als een martelaar ten troon wordt geheven — doet die eenvoud weldadig aan. Welk een kracht schuilt er in deze oude, zelfs vaak verouderde tradities, wanneer zij het zich veroorloven kunnen om van de teraardebestelling van een hunner groten geen partijpropagandistische vertoning te maken. Een kracht, die heel wat storm en wind zal kunnen doorstaan!

DE KLEINSTE MAN TER WERELD

Deze knaap, Paul de Rio, eist de titel van de „kleinste man ter wereld" voor zich op. Hij weegt twaalf pond, is achttien jaar oud en werd geboren in Spanje. Hij is inderdaad maar zeer klein; wij zagen een foto van hem, waarop hij stond naast twee voeten van iemand, die op de grond zat en zijn beide schoenen boven elkaar hield, zo, dat de hak en teen elkaar raakten. De teen van de bovenste schoen kwam tot aan de schouder van den dwerg, zodat duidelijk bleek, dat hij maar weinig meer dan twee voet hoog was. Dit verhindert hem blijkbaar niet om een sigaar te roken, die voor een kerel van twee meter al een hele onderneming vormt....

het zwakke geslacht

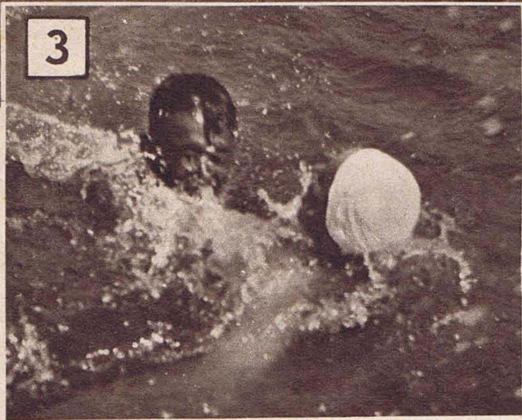

Het is een klein kunstje om als „sterke man" van je kracht gebruik te maken en een exemplaar van het zwakke geslacht kopje onder te duwen, . . .

Drama in vijf bedrijven

. . . zodat ze even later hoestend en waterspuwend boven komt. Maar . . . dan is het toch zaak op te passen, want . . .

. . . dat zwakke geslacht kan soms geducht van zich afbijten! En om dan zèlf ten aanschouwe van iedereen een dergelijk lot te ondergaan . . .

. . . valt ook niet mee, vooral niet, wanneer een „golfje" ergens terecht gekomen is, waar het niet hoort, zodat het je tenslotte nog gebeuren kan . . .

. . . door het „zwakke geslacht" behulpzaam naar de kant getransporteerd te moeten worden!

UITGAVE N.V. DE ARBEIDERSPERS • BUREAU VAN REDACTIE EN ADMINISTRATIE HEKELVELD 15 - AMSTERDAM • POSTBUS 800 • TEL. 32600 • GIRO 21876
...ementsprijs *f* 1.30 per kwartaal, *f* 5.20 per jaar, franco per post bij vooruitbetaling, vermeerderd met inningskosten. Tien cent per week thuisbezorgd. Abonnementen worden aangenomen bij alle agentschappen en filialen der Arbeiderspers. Advertenties 50 cent per regel; bij contract lagere tarieven.